

A könyv olvasható, másolható, nyomtatható, de publikálni sem nyomtatásban, vagy bármilyen elektronikus úton, sem egészben, sem részletekben nem szabad!

©Székely István, 2001

NAGYSZÉKELY ISTVÁN:

Jin és Jang,

avagy:

A boldogság regénye

KOLLÁNYI Géza boldog volt. Úgy érezte, ezt az érzést mindenkivel meg kell osztania. Repülni szeretett volna, átölelni a világot, a szélbe akarta kiáltani: Éva, szeretlek! Természetesen, olyan boldogság, mint Kollányi Gézáé, eddig még nem létezett. Ez csak az övé, illetve kettejüké. A világmindenség gazdagabb lett, mert egy minőségileg új kapcsolat jött létre.

Géza és Éva.

Egy tökéletesen összeillő pár. Ahogy a jin és a jang összesimulnak, harmonikus egységet alkotnak, úgy lettek ők is egygyé. Éva fekete hajával még külsejében is a jinre emlékeztetett. Természete is arra utalt, hogy az ősi kínai bölcsesség nem légből kapott: megfontolt, komoly gondolkodású lány volt, tökéletesen kiegészítette a nyughatatlan, mozgékony, sőt néha kissé szertelen Gézát. Már nemcsak álom volt a tökéletes egybeolvadás, az ősi jin és jang ölekezése most a valóságban is megvalósult. Géza és Éva egy hete házasságot kötöttek. Így megvolt a reményük arra, hogy később több apró jint és jangot hozzanak létre, akik majd ugyanúgy megtalálják életük értelmét, mint ők ketten: egymásban, egymásért.

Emelkedett lelkiállapotban élt Kollányi Géza. Szinte lebegett a szeretett nő közelében! Egymás mellett voltak állandóan, és csak az okozott valódi örömet nekik, ha a másik kedvében járhattak. Ez volt maga a tökéletesség. Amiért élni érdemes. Ez volt az az állapot, amire mindenki vágyik, amit állandósítani szeretnének az emberek, de eddig csak nekik sikerült.

Csak egy baj volt: Kollányi Géza nem tudta, hogyan adja a világ tudtára boldogságát. Napokig töprengött, amíg megtalálta a kézenfekvő megoldást.

Meg kell írnia!

Először arra gondolt, hogy egy novellát ír. Elkezdte magában fogalmazni, de rájött, hogy az a pár oldal kevés arra, hogy úgy adja közre a kettejük határtalan boldogságát, ahogyan Éva megérdemli, ezért később már regényre gondolt. Lehet, hogy trilógia lesz belőle, játszott boldogan mosolyogva a gondolattal.

Az elhatározást tett követte. Először is vásárolt egy írógépet, egy tömb géppapírt és indigót. A művet több példányban kell megírnia, így biztonságos. Gyönyörű délután volt, amikor befejezte az előkészületeket.

Az időjárás is a kedvében járt. Ragyogóan sütött a nap. A tavaszi szél a friss föld illatát hozta a szobába. Az ablak előtt egy madár csicsergett. A férfi minden porcikájában érezte a tavaszt. Szinte vibrált a türelmetlenségtől.

Előkészítette a hamutálat, szivarra gyújtott, konyakot töltött egy öblös kristálypohárba, és a gép elé ült. Tenyerével felmelegítette az italát, beleszürcsölt, majd felírta a címet: "Jin és Jang". Először arra gondolt, hogy három pontot tesz a cím után, de szinte azonnal el is vetette az ötletet. Így, pontok nélkül, a befejezettségre, az örökkévaló egységre utalt a két szó, amely az ősi kínai bölcsességet hordozza magában, hogy a sok-sok magányos év után, íme, révbe ért.

"Bereményi Lajos boldog volt.", írta le az első mondatot. Elgondolkodva nézte, és úgy döntött, hogy nem jó. Elvégre magáról ír, ezért a saját nevét kell használnia. Nem szabad szégyellnie, hogy mindez vele történt meg. Így sokkal hitelesebb lesz a könyv. Az ismerősök majd hüledeznek, s irigykedve bólogatnak: ez a Géza, milyen szerencsés ember! És hozzáteszik: megérdemelte ezt a csodát, ezt a határtalan boldogságot...

"Kollányi Géza boldog volt.", írta egy új lapra. Szaporán kopogott a billentyűkön, örült, hogy a mondatok az ujjában vannak, szinte kikíváncsoznak belőle. Határozottan folytatta: "Úgy érezte, ezt az érzést mindenkivel meg kell osztania. Repülni szeretett volna, átölelni a világot, a szélbe akarta kiáltani: Éva, szeretlek! Természetesen, olyan boldogság, mint Kollányi Gézáé, eddig még nem létezett. Ez csak az övé, illetve kettejüké.

A világmindenség gazdagabb lett, mert egy minőségileg új kapcsolat jött létre.

Géza és Éva."

Amikor idáig ért, elégedetten dőlt hátra. Elolvasta, magában motyogott, majd előlről kezdte, de most már hangosan. Jól megfogalmazott, frappáns mondatok, gondolta. Nincs bennük semmi felesleges, minden betű a helyén van, még egy "á"-t se lehetne belőle kihúzni. A stílusa is megfelelő, mert nem érzélgős, a tényeket tárja az olvasó elé. Szava ércesen zengett.

Éva nem volt otthon, nem árulta el ennivalóan csinos, és aranyos feleségének, hogy mivel foglalkozik. Az ajánlás az asszonynak szól majd. Ha a könyvet kiadják, csak akkor tudja meg, hogy kihez is ment valójában!

Megsimogatta az írógépet, szeretettel nézte, úgy tekintett rá, mint zongoraművész a koncert pódiumát uraló versenyzongorára. Ujját felemelte, hogy folytassa a művet.

Aztán csalódottan kellett leengednie a kezét. Ugyanis nem jutott eszébe semmi. Érthetetlen volt az egész. Hogyan lehetséges, hogy nem tudja folytatni?

Hiszen a boldogságról ódákat lehet zengeni, színdarabokat kell írni róla, könyvtárakat megtölteni a róla szóló regényekkel, és akkor ő itt ül a gép előtt, és nem tudja, hogyan folytassa. Nem értette. Pedig olyan világosan látta, hogy miről is szól majd a mű!

Több napig kínlódott, aztán feladta. Az írógépet elrakta, a géppapír egy részét a bőrdöngébe süllyesztette, jó lesz a hajón levélpapírnak, gondolta. Majd a levelei megmutatják Évának, hogyan is tud írni, akár regényt is írhatna a boldogságukról, ha akarna...

A MIKROBUSZ éles kanyart vett, Kollányi nekidőlt Évának. Egymásra mosolyogtak. A férfi vágyódva, nézte feleségét. Aprólékosan végigjártatta rajta tekintetét. Az asszony vékony, de formás lábát az ülés alá dugta, egyik kezét az ölében pihentette. Időnként a jegygyűrűjéhez nyúlt. Szórakozottan forgatta. Könnyű tavaszi kabátja kigombolva, citromsárga, testhez tapadó, kötött ruhája kiemelte alakját, megfeszült dús keblén. Karcsú derekára széles, nagycsatos, fekete övet tett. Arca hosszúkás volt, orra picit húsos. Olyan jó, harapni való, gondolta a férfi. Szája kissé nagy volt, de ezt jól ellensúlyozta a festéssel. Vörösesbarna árnyalatú rúzszt használt, felső ajkát jobban hangsúlyozta. Kissé kiugró pofacsontja és enyhén mandulavágású szeme ázsiai jelleget kölcsönzött arcának. Mindezzel ellentétes volt magas homloka. Koromfekete, hullámos haja egyik szemét eltakarta. A szemüveg arany színű kerete megcsillant, amikor az asszonyka ifjú férjére nézett.

– Elgondolkodtál, Gézu.

– Egy kicsit – vallotta be a férfi. Megfogta az asszony kezét, magához húzta, és szenvedélyesen megcsókolta. A hátsó ülésen egy idősebb házaspár utazott. A férfi ősz feleségére nézett, és mosolyogva súgta: – Emlékszel? De régen is volt!

A repülőtér előcsarnokában hosszasan búcsúzkodtak. Éva kissé türelmetlen volt. Kollányi, mielőtt eltűnt volna a határőrség pultjánál, még egyszer visszafordult, hogy csókot küldjön fiatal feleségének, akit nehéz szívvel bár, de most hat hónapra egyedül hagy itthon.

Sietnie kellett, ő volt az utolsó utas. Mire elhelyezkedett a gépen, kigyulladtak a jelzőfények, s utasították az utasokat, hogy kapcsolják be biztonsági öveiket. A férfi hátradőlt az ülésen, lehunyta a szemét. A csinos légikisasszony halk léptekkel haladt a széksorok között, és udvariasan figyelmeztetett mindenkit: hajtsák fel a kis asztalkát, állítsák egyenesre az üléstámlákat. Kollányi mellett egy pillanatra megállt. A negyven év körüli, világosbarna hajú férfi csukott szemmel ült. Homloka egy kissé magasabb volt a kelletnél, s hogy ezt ellensúlyozza, haját oldalt kissé megnövesztette, és a feje tetején keresztbe fésülte. Arca le volt sülve. A nő pontosan tudta, hogy nem szoláriumban, vagy karibi nyaraláson szerezte a sötét színt. Az a fajta barnaság volt, ami a szabadban dolgozók sajátja. Kíváncsi volt, vajon mi az utas foglalkozása? Kollányi szeme sarkából apró ráncok indultak, de egyébként arca sima volt. A meglehetősen sovány testal-

katú férfi sportosan volt öltözve, sötétzöld, kockás zakóját kissé fázósan húzta össze magán. Szintén zöld színű, gallér nélküli flanelinget viselt. A két árnyalat jól passzolt egymáshoz. Világosbarna pantallót hordott. Mokaszinját lerúgta, lábujaival mulatságos tornagyakorlatokat végzett.

Az utaskísérő hölgy mosolyogva nézte a kezében szorongatott fényképet. Megismerte az utast, aki a képen szmokingban, csokornyakkendőben volt, és egy veszettül csinos, menyasszonyi ruhát viselő hölgy állt mellette. Az elegáns formaruhát viselő nő megcsóválta a fejét. Ki hallott még ilyet, hogy valaki egyedül utazzon nászútra?

Kollányi nem túlzottan örült, hogy egyedül kell utaznia. Sajnos a tengerészek nem mindig azt tehetik, amihez kedvük lenne. Hajót kapott, a pénzre is szükségük volt, ha nehéz szívvel is, de beleegyezett, hogy aláírja a hathónapos szerződését. És most itt ül a gépen, s hamarosan messze lesz az imádott Évától. Hosszú repülőút állt előtte. Amszterdamban át kell szállnia az amerikai gépre, s Memphisből még egy helyi járattal New Orleans-ba repül, ahol egy harmincezer tonnás hajón a második gépész a váltóját várja, bizonyára türelmetlenül.

Amikor a gép felemelkedett, gondolatban az asszonyánál volt. Felidézte a tegnapi estét, az utolsó éjszakaijukat, s kicsit szomorú lett a gondolatától, hogy mikor ölelheti újra Évát? Nem vagyok normális, gondolta, hogy egy ilyen asszonyt itthon hagyni! Aki úgy tud szeretni... Újra érezte a buja csókok ízét, megint átélte a vágyakat korbácsoló simogatásokat. Lehunyta szeme vetítőlámpáján megjelent a meztelen Éva, amint italt hozott a bárszekrényből.

Lágy mosolyra húzta száját. Az asszonya először csak az üvegért ment. Illegette magát a férje előtt, majd egyenként hozta a poharakat. Testének minden porcikáját megmutatta, hogy vágyat ébresszen a férjében, majd koccintottak, és utána vadul szerelmeskedtek. Az izzadtságtól csatagosan feküdtek egymás mellett, amikor a felesége ijedten felült.

– Gézu, elfelejtettem kaját vásárolni... Mit eszünk holnap? Leszaladok az éjjelnappaliba, jó?

Kollányi persze nem engedte. Még mit nem, majd az asszony éjszaka egyedül mászkál? Inkább nem eszik... Bár lett volna ideje bevásárolni egész nap, amíg ő az indulás előtti hivatalos dolgait intézte...

Még jó, hogy a gép csak délután indult, mert jóval később ébredt, mint tervezte. A csomagolást sietve fejezte be. Szerencsére megvolt az a jó szokása, hogy a hajón szükséges holmi nagy részét a bőröndben tartotta, így nem is volt igazán sok dolga. Valójában az idő legnagyobb részét az vette el, hogy mindent ellenőrzött. Éva egy szál bugyiban ült, és mímelt duzzogással figyelte, hogyan készülődik a férje. Közben mellét simogatta, játszott a duzzadt bimbókkal, és kacér pillantásokat lövellt a férjére.

Kollányi zavartan tett-vett. Időnként vágyakozva ránézett az asszonyra, majd, mint egy kisfiú, akit valami rosszaságon kaptak, gyorsan a csomagjaihoz fordult. Amikor Éva kidugta csillogó nyelvét, és lassú, kiszámított mozdulattal megnyalta kirúszosított szája szélét, nevetve bezárta a bőröndöt, és mellé telepedett. Igaz, hogy az ebéd főzés elmaradt, de amit kapott cserébe, az mindennél többet ért...

– A gépen majd adnak meleg ételt – mondta Éva miközben átölelte és megcsókolta. Amikor felemelte az asszonyt a fotelból, az már gyorsan ki is bújt az apró fehérműből.

Arra riadt, hogy a légikisasszony meghozta a tálcát. Habzsolva falta az ételt. Már farkas éhes volt.

ÉVA azonnal megfordult, amint Kollányi eltűnt az átjáróban. Azt még látta, hogy a férfi visszanéz, és csókot dob. Integedett, majd az előcsarnokba sietett. Dühösen kerülgette az embereket. A sok hülye, elállják az utat, gondolta, amíg egy japán turistacsoportot megkerült. Miért nem tudnak félrehúzódní, azt hiszik, mert ide hozzák a pénzüket, már övük a világ. Évát általában feldühítette, ha pénzes embereket látott. Miért csak mindig másoknak sikerül, miért alakult az élete olyan szerencsétlenül? Régi szívfájdalma volt ez, és nem sikerült elhagynia, még akkor se, ha most úgy tűnt, egy kicsit jobban megy a sora. Bár hol van ez

még az igazi jótól, legyintett gondolatban. Most nem azért volt mérges, mert a férje elutazott. Az természetes, hogy keresni kell, az életben semmit se adnak ingyen. Mindenki a munkájából él, Gézu is. Éva elfogadta a helyzetet.

Az dühítette, hogy hiába dobott be mindent délelőtt, nem tudta a férje elhatározását megmásítani. Nem engedte, hogy Kati kihozza őket a reptérre.

– Drágám, nincs szükségünk senkire a búcsúzásnál... Az utolsó perceimet veled akarom tölteni, nem tanúk jelenlétében – mondta a férje, és egy kicsit bárgyún vigyorgott rá. Nem igazán értette, hogy mit akar a férje csinálni vele, amit nem nézhet végig Kati. Pusztit adnak egymásnak, és passz... Felvihogott. Az jutott eszébe, hogy milyen szemeket meresztenének a gépre várakozók, ha úgy egymásnak esnének, mint délelőtt. Nem értette a férjét. Ha zavarja, hogy Kati ott van, amikor csókolóznak, akkor elküldhette volna a barátnőjét arra a pár percre. És most nem kellene buszozni, innen, az isten háta mögül.

– A taxi túl drága, a mikrobusz is több mint egy ezres – mondta Gézu. – Haza már a metróval menj!

Azért nem kellene ennyire beosztónak lenni, gondolta az asszony. Az pedig kifejezetten sértő volt, hogy Gézu ellenállt még akkor is, amikor főzés helyett egy kis hetyepetyével próbálta meg rávenni az elhatározása megváltoztatására. Azért is taxival megy haza, gondolta. Az a pár ezer forint nem hiányzik majd sehonnan.

Ebben a pillanatban éles fájdalom nyilallt a lábába. Elvesztette az egyensúlyát és elesett. A hírlapárus pavilon sarkának vágódott, és megütötte a csipőjét. Még a szeme is könnybe lábadt a fájdalomtól. Fekében a bokájához kapott, és fájdalmas arccal dörzsölgette.

– A jó, kurva anyádat... – fakadt ki, amikor meglátta, hogy egy kofferkulival lökték fel. – Hogy lehetsz ennyire balf... – nem fejezte be a szitkozódást. Nevetési kényszer tört rá. Elfelejtette a fájdalmat is, különben se érezte már annyira. Egy hetyke bajszos, kifogástalanul öltözött, jó harmincas férfi bámult az arcába. Sötét öltönyt, krémszínű inget, s hozzá legutolsó divat szerinti nyakkendőt viselt. Jól ápolt kezét nyújtotta a földön fekvő Évának.

– Jaj, kisasszony! Bocsásson meg! Nagyon kérem... ne haragudjon! Olyan figyelmetlen voltam. Igazán sajnálom!

A férfi zavarban volt, s ez ki is ült az arcára. Olyan volt, mint egy megszeppent kislány.

– Nagyon megütötte magát? – kérdezte aggódó tekintettel, miközben a kofferkuli alól kibányászta Éva szemüvegét. Szerencsére nem tört el.

– Megjárja... – morogta Éva, és megfogta a férfi kezét. A tenyere hideg volt, kissé nyirkos, de határozott szorítása jól esett. Felállt, óvatosan mozgatni kezdte a lábát. A csipőjébe belenyilallt a fájdalom. – Hogy a fene essen bele... – kapott az oldalához. – Apafej, maga aztán jól kiszúrt velem!

– Kovács Géza... – mutatkozott be a férfi, és a padlót bámulta. – Ne haragudjon...

– Gyengédebben is ismerkedhetne – nevetett Éva, látva a férfi zavarát.

– Igazán nem azért, tisztára véletlen volt... – szabadkozott.

– A véletlenek határozzák meg az életünket – mondta a nő, és újra megpróbálta járást. Meg kellett kapaszkodnia a csomagszállító kocsiban.

– Feltétlenül ki kell vizsgálni. A minimum, amit megtehetek, hogy ezt elintézzem...

– Mi maga, mentős? – kérdezte Éva. – Lepakol egy rendelőnél, aztán, mint aki jól végezte dolgát, eltűz az asszonyhoz, mi?

– Felajánlhatom a kocsimat? Ez a legkevesebb... és a vizsgálatokat, meg a kezeléseket is vállalom. Orvos vagyok.

– Sajátos módon szerzi be a pácienseket, Kovács doktor. Maga hobbiból gyógyít?

– Azt éppen nem mondhatnám. Na, jöjjön, felül szépen erre a kocsira, és kitolom.

– Hát, már eléggé kitolt velem így is. Na, menjünk... – adta meg magát Éva. Legalább megspórolom a taxiköltséget, gondolta.

AZ AMSZTERDAMI repülőtéren sokan voltak. Kollányi nehezen talált szabad helyet a várakozók között. Végül egy japán család mellé telepedett le. A házaspár közelében egy három év körüli ikerpár szaladgált. Koromfekete hajú kislány, és ugyancsak fekete, szőghajú kisfiú. Mindketten egyforma gombafrizurát viseltek, csak az öltözködésük árulta el, hogy nem azonos neműek. A kislány fehér blúzban és szoknyácskában volt, a fiú piros bermudanadrágban, sárga pólóban és hozzá nagy sildes baseball sapkát viselt. Amikor leült, a srác fejére egy barackot nyomott, mire az megállt, és tágra nyitott szemmel nézett rá. Pár pillanatig bámulta a férfit, aki olyan furcsa nyelven szólt hozzá, aztán elszaladt.

A tengerész szívébe belemarkolt a régi bánat. Két gyermeke lehetne... Azóta eszelősen vágyott arra, hogy papának szólítsák. Az ikrek szülei megmosolyogták Kollányit. Szóba elegyedett volna velük, de az ázsiaiak nem igazán jól beszélték az angolt. Korlátozott szókincsüket mosolyokkal és széles gesztusokkal pótolták. A férfi felugrott, és hosszasan szorongatva a kezét gratulált, amikor elárulta, hogy milyen fiatal házasság.

Az asszony elégedetten bólogatott, amikor megmutatta az esküvői képet. "Nagyon szép, nagyon!", mondta Évára mutatva.

Kollányi eljátszott a gondolattal, hogy milyen jó lenne, ha Éva is ikreket szülne. Akkor egyszerre lehetne fia, és kislánya is. A fiú huncut, pajkos srác lenne, a lánya pedig szeretni való, babusgatásra termett kis golyhó. A két gyerek lefoglalná Éva napjait, nem lenne a szegény asszonynak olyan nehéz a várakozás. A gyerekszobát nagyon klasszul rendeznék be. Nem sajnálná rá a pénzt. Mókás tapétával borítanák be az összes falat, talán még a mennyezetet is. Mesefigurás lámpaernyőt kell venniük, határozta el, saját kezűleg teszi majd fel. Milyen boldog lesz az asszony, ha majd átöleli, és úgy nézik a kiságyban alvó csöppségeket!

Megszomjazott. A közelben volt egy bár, jó lenne egy sört meginni, gondolta. Megkérte a japánokat, hogy vigyázzanak a kézipoggyászára, amíg visszajön. A kedves, szimpatikus házaspár megígérte, így nyugodtan sétált a pulthoz. Már éppen meg akarta rendelni a hűsítő italt, amikor meglátta az árát. Hát olcsónak semmiképpen se lehetett mondani. Elővette a pénzét, megszámolta, aztán hátat fordított a sötét bőrű kiszolgálónak. Inkább elsétált, megkereste a vécét. Megvárta, amíg egy kézmosással bibelődő férfi kimegy, aztán a csapból jót ivott. Megspóroltam fél méter tapéta árát a gyerekszobába, gondolta. Amíg a kezét szárította, eszébe jutott, hogy telefonálnia kellene Évának.

Vett egy telefonkártyát, s az első készüléknél megállt. Tárcsázás alatt arra gondolt, hogy Éva megérdemli, hogy felhívja. Ne aggódjon szegény, hogy mi van a férjével. Szerencsésen földet értünk, egy óra múlva indul az interkontinentális járat, mondja majd a feleségének, hogy megnyugtassa.

És persze megmondja azt is, hogy mennyire szereti. Felidézi a szerelmes délelőttöt is. Elmosolyodott a gondolatra. Az is lehet, hogy ezzel zavarba hozza a feleségét... De majd kiokosítja, hogy ami szép, azt nem kell szégyellni, legyen büszke rá, hogy milyen jó feleség. Ez megéri. Évától nem sajnálta a hívás költségét, az nem ablakon kidobott pénz, mint a sör lett volna.

A készülék kicsörgött. Gondolatban türelmetlenül bízta a feleségét.

– Vedd már fel, édes! – mondta ki félhangosan is. De hiába várt, csak az üzenetrögzítővel tudott beszélni. Csüggedten tette le a kagylót. Már haza kellett volna érnie az asszonynak. A busz fél óra alatt a metró végállomásánál van, s még ha húsz percet is számol, akkor is otthon kellene már lennie. Csak nem esett baja Évának? Szorongva ment vissza a csomagjához.

A HATSZÁZAS Mercedes hangtalanul suhant a gyorsforgalmi úton. Éva kicsit összehúzta magát az ülésen. Már nem fáj annyira a csípője sem. Az ülés bőrhuzatát simogatta. Bársonyos volt a tapintása, rugalmas és kellemesen hűvös. Mint egy tökéletes férfi fenék, gondolta, és mosolyogva, érzéken karcogatni kezdte barnára lakkozott, hosszú műkörmével.

– Klassz járgány... – mondta, és a doktorra nézett. – Haragszik, amiért mentősnek mondtam? – kérdezte.

– Ugyan, kisasszony... – mosolygott Kovács doktor. – Jól sikerült tréfának könyveljük el, jó? – a férfi nem nézett rá, éppen előzött egy százzal cammogó Ladát.

– Aha – mondta a nő. – Egyébként Éva vagyok. Nem kell kisasszonyozni, nem vagyunk brazil filmsorozatban. Hívhatlak Gézának? – váltott át tegezésre.

– Persze, ez igazán megtisztelő – mondta mosolyogva a férfi. – De én Vicának szólítanálak. Minden Évát így hívok az ismeretségi körömben.

– Ha neked úgy jobb... Honnan vetted ezt a becenevet?

– Hát tudod... az Egri csillagokból. Nagyon tetszik. Éva nem tudta, hogy a név, vagy az Egri csillagok tetszik-e a doktornak.

– Nem szeretem a magyar sorozatokat – mondta. – Olyan megjátszósok. Semmi közük az élethez. A külföldiek, azok igen! Monte Carlo, meg Nizza, és a jachtok meg azok a villák... Az az igazi élet, nem a Szomszédok, nem igaz? – nevetett a férfira. – Abban csak a nyugdíjon nyűglődnek, meg a gyerekekkel bajlódnak. Unalmas. Az igazi élet más. Nincs igazam?

Kovács mosolyogva bólintott.

– Hát nem rossz élet van arrafelé, valóban...

– Divatbemutatókra járni, partikon részt venni, az ám az igazi! Meg a szép ruhák, a csillogó ékszerek... De sajna azt nem az ilyen csóróknak találták ki, mint én vagyok. Abba az életbe bele kell születni...

– Aki okos, sok mindent elérhet – válaszolta a férfi.

– Aki okos, az igen! Te például okos vagy, hiszen orvos lettél, így nem lehetsz buta. Meg is látszik a kocsidon... De én csak egy kis lüke vagyok...

– Miért?

– Á, hagyjuk, nem érdekes. Hülye tyúk vagyok, és kész...

Kovács elnevette magát.

– Egy hülye tyúk is lehet okos, ha tudja, hogy mit akar...

– Most aztán nagyot mondtál! Én igazán tudom, hogy mit szeretnék, de már lekéstem róla.

– Akinek megvan a magához való esze, az nem adja fel ilyen könnyen – válaszolta a férfi. Egy csomag cigarettát vett elő. – Dohányzol?

– Nem.

A férfi komótosan rágyújtott. Gyorsan elszívta a cigarettát. Valamin törhette a fejét, mert váratlanul ráncba szaladt a szemöldöke, aztán kisimult, és magában mosolygott. A nő nem zavarta a gondolataiba mélyedt férfit. Kicsit elgémberedett az ülésben, ezért két karját a nyaka alá téve kihúzta magát. Kabátja nyitva volt. Melle, mint két hatalmas gumilabda dudorodott a sárga ruha alatt. Kovács váratlanul a fiatalasszony combjára tette a kezét, és simogatni kezdte. Az ránézett, és elnevette magát.

– Most kezdted a vizsgálatot? – kérdezte, és elengedte az ülést a nyaka mellett, s előre görnyedt. – Nem ott fáj... – mondta. A férfi feljebb csúsztotta a tenyerét. – Gézu, nem belül, hanem kívül ütöttem meg! – vihorászott Éva, és rácsapott a férfi kezére, amikor az tovább akart matatni.

A doki vigyorogva kérdezte:

– Azért nincs harag?

– Miért lenne? Nem te mondtad, hogy aki okos, az mindent elérhet?

KOLLÁNYI jóllakottan dőlt hátra az ülésen. A két gépen elfogyasztott étel már igazán elég volt. És a sört ingyen adták, két dobozzal is megivott belőle. A monitoron éppen az útvonalukat mutatták. Még hét óra, amíg átrepülnek az Atlanti-óceán fölött, és megérkeznek Memphisbe. Átállította az óráját az amerikai időre. Mindig így csinálta. Akkor nem kell óránként vacakolnia, és a repülési időt is pontosan érzékeli. Kiszámolta, hogy mire New Orleans-ba ér, addigra otthon már reggel lesz. Akkor újra próbálkozik a telefontal. Éva szabadnapos lesz, ha korán ki is ugrasztja az ágyból, később visszafekhet. Amíg a repülőút tartott, felidézte az elmúlt gyönyörű heteket. Amikor hazaért az előző hajójáról, nagyon le volt törve. Már harmadszor utazott úgy haza, hogy senki se várta a reptéren. Egyedül élt, gyötörte a magány.

Társra vágyott. Ideje lenne újra egy kedves és hűséges feleség, de legfőképpen gyerekek között szeretett volna élni. Ám hiába vette újra és újra számba az ismerőseit, nem talált alkalmas partnert. A barátai, kedves ismerősei rég házasok voltak, meg persze az ő barátaik is, nem volt közöttük senki, aki szóba jöhetett volna. Azt nem tudta, hogy hova menjen, ahol megismerkedhetne valakivel. Magának való ember volt, sokat ült otthon, és a szórakozóhelyeket se nagyon ismerte. Ott biztosan nem akadt volna számára megfelelő partner.

Különben is félt attól, hogy egy teljesen ismeretlennel létesítsen kapcsolatot.

Ugye az ember nem tudhatja, hogy kiféle, miféle nő, akit a véletlen az útjába sodorna. Valami olyasmi megoldás kellene, ahol bizonyos tényezőket eleve ki lehetne zárni.

Pataki Ferinél volt éppen látogatóban, születésnapot ünnepeltek szűk baráti körben, amikor elpanaszolta, hogy mi bántja. Zita, Feri felesége érdeklődve hallgatta.

– Nincs egy egyedülálló barátnőd, akit bemutatnál? – kérdezte Kollányi.

– Tudod, benned megbízom. Jó emberismerő vagy. Ha valakire azt mondd, hogy hozzám illik, az nagyban megkönnyítené a helyzetem. Ahhoz bizalommal tudnék lenni. Te vagy arra a biztosíték, hogy nem egy link csaj kerül az utamba, aki csak a pénzre hajt, vagy egyszerűen kalandot keres.

– Igazán jól esik, Géza, hogy így gondolkodsz rólam – mondta Zita, s kedvesen megpuszította a férfi arcát. – De hiába, most éppen nincs senki. Ha fél évvel előbb szólsz, akkor lehet, hogy tudtam volna segíteni. Egy kolléganőmet a múlt hónapban adtam férjhez...

– Ne búsulj, Géza! – szólt közbe Feri. – Ha Zita segítségét kéred kerítés ügyben, akkor a legjobb helyen kopogatsz. Ha most nem is, de előbb-utóbb biztosan szerez neked valakit.

Vacsora közben kipattant a nagy ötlet.

– Géza, miért nem adsz fel egy hirdetést? Szinte minden újságban, folyóiratban van társskereső rovat, házassági hirdetések. Ne is ellenkezz! – emelte fel a kezét Zita, amikor látta, hogy Kollányi közbe akar szólni. – Tudom, hogy mit akarsz mondani. Hogy ismeretlen, nem tudod, ki fia borja, illetve lánya... – nevetett. – Vedd figyelembe, hogy aki hirdetésre adja a fejét, vagy válaszol, az szintén ugyanabban a cipőben jár, mint te! Társtalan, magányos, nem tud ismeretséget kötni. Ha találkozol valakivel, egy dolog nem lehet kétséges: ő is azt akarja, amit te. Az ismerkedést, a kapcsolatot.

Ebben legalább biztosra mehetsz. Amikor a találkozóra mész, nem kell tépelődnöd, hogy akit megismeresz, annak mik a szándékai. Tudod, hogy szabad a nő, nem kell egy ismeretlen vetélytársat kiütni a nyeregből, szóval gondold át.

Tudom, hogy nem butaság, amit mondom. Az a lényeg, hogy valami frappáns szöveget fogalmazzál meg, ami felhívja a figyelmet. Ne sablonos legyen... Kollányi egy darabig eljátszott a gondolattal, és a harmadik üveg sör után azt mondta:

– Na, akkor fogalmazzuk meg azt a hirdetést!

Másnap már fel is adta, több lapban is megjelent. Izgatottan várta a leveleket.

Sokkal többen írtak, mint amire számított. Ezen egy kissé meglepődött. Sosem gondolta volna, hogy ennyi magányos nő van. Nem tudta eldönteni, hogy hol a hiba. Benne-e, vagy a világ elrendezésében. Ha ennyi asszony és lány vágyik társ után, miért nem tudott azóta egy megfelelő, rendes nőt találni?

Talán valami apró, egyezményes jelet viselhetnének a magányosok, gondolta. Mint a házások a jeggyűrűt, hogy láthassa, akit érdekel: szabad vagyok, társat keresek...

Amikor kibontotta az első levelet, kissé elkedvetlenedett. Szabályos üzleti ajánlatot kapott. Hosszú, ki-merítő levél volt, a hölgy felsorolta, hogy mi mindene van, és mik az elvárásai. De csak anyagi vonatkozásban volt igényes. Nem volt szó a levélben gyerekről, családi körben eltöltött meghitt percekről, a közös élmények utáni vágyat se érezte ki a sorok közül.

Nem jó, tette félre.

A következő valószínűleg félreértette a társkeresési szándékát, mert felsorolta a szexuális szolgáltatásokat, amit nyújtani tud, és mellékelte az árjegyzéket is. Ez rögtön a szemétkosárba került. Egy özvegyasszony levele megfogta, de az őszintén bevallotta, hogy nem lehet gyereke, és Kollányinál ez mindenképpen kizáró ok volt.

Elgondolkozva cigarettázott, és bámulta a nagy paksaméta levelet. Vajon mindegyik egy kisebb családost tartalmaz? Az idő se olyan volt, ami jókedvre hangolta volna. Odakint erősen fújta a szél, a havazás már elállt. Az erkélyt vastagon belepte a hó. Hirtelen egy bolond ötlete támadt. Nézzük, mit hoz a vakszerencse, gondolta, és a borítékot ledobta a földre. Egy kicsit szétkotorta őket. Kinyitotta az erkélyajtót, és a szemközti szoba ablakát is szélesre tárta. Huzatot csinált, egyébként is ráfért a lakásra a szellőztetés.

Legalább kiviszi a cigarettafüstöt is.

A szél keresztülröghant a szobán. Felkapta a leveleket, még a szőnyeget is felhajította. Kollányi azonnal visszarohtant az ablakhoz, mert attól félt, még becsapódik, és kitörik az üveg. Amint bezárta, megvakarta a fejét. Nem volt jó ötlet, a cúgra bízni a választást. A levelek összevissza heverték a lakásban. Lehajolt, és kiegyenesítette a szőnyeget. Egy boríték volt alatta. Egyszerű, hétköznapi, postai... Elütött a többitől. Nem rózsaszín papírra írta a hölgy, még az illata se mondott semmit.

Az asztalhoz ült, kibontotta. Két sor volt benne csupán.

“Szia, Szekeres Éva vagyok. A vendéglátóiparban dolgozom, segíts rajtam.

Unom a vendégek molesztálását és azt, hogy a barátnőmmel kell együtt laknom...”

A levél végén a telefonszám, és az időpont volt, hogy mikor hívhatja. Kollányi elgondolkozva forgatta a levélkét. Hát ez nem sok, de sűt belőle a magány, gondolta. Semmitmondó, és mégis egy jajkiáltás. Kíváncsi lett, hogy ki írta. Úgy döntött, hogy felhívja Szekeres Évát.

KOVÁCS doktor a vezetéssel volt elfoglalva. A gyorsforgalmi elhagyták, már a forgalomra kellett összpontosítania. Éva csukott szemmel ült. Élvezte a kocsi. Milyen szép lenne nap, mint nap ezzel furikázni, gondolta. Eszébe jutott a férje. Vajon merre járhat most? Az órájára pillantott. Biztosan már az óceán felett repül. Újra behunyta a szemét. Milyen jó lehet egy tengerjáró hajón, na persze nem dolgozni, hanem utas-ként. Úgy, hogy őt szolgálják ki. A pincér a medence partjára hozza a koktélt, kényelmes, hófehér napozó-ágyban pihenhetne, kiszolgálják, mint egy dámát. Gézu, a férje egy picit kinevette, amikor előadta, hogyan képzelel el a munkahelyét. Ez a megismerkedésük első napján volt.

Akkoriban teljesen a padlón voltak mindketten: Kati barátnője is és ő is. A Don Juan bárban dolgoztak, Éva pultos volt, Kati felszolgáló. Nem rossz munkahely annak, aki szereti az éjszakázást, bírja az üvöltő zenét, és a borralalóért vagy egy felesért – ami persze csak konyak színű tea volt – hagyja, hogy a félig

részeg hapsik megfogják a mellét vagy a fenekét. Együtt kezdtek dolgozni a barátnőjével, amikor a bár megnyitott. A főnök, aki egyébként nem volt rossz fej, kissé nyersen fogadta őket.

– Nincs semmi kurválkodás, lányok. Dolgozni kell, de keményen, és akkor jól kerestek. A vendégeket hagyjátok rájuk! – intett a bárpult előtti székeken ücsörgő csajokra.

Békén is hagyták a férfiakat, de azok néha rájuk szálltak. Váltakozó sikerrel. Katinál inkább célba értek. Na, persze, gondolta Éva, nem nagyon válogatós a barátnője. Ám az igazság az volt, hogy aki a vendégek között sürgölődik, sokkal többet megismer, mint az, aki a pult mögött keveri az italokat. Aztán aki valóban nőt akart magának, az már zárás előtt elhúzta a csíkot, nem nagyon várta meg, hogy végezzenek, aki meg végig ott maradt, az olyan részeg lett, mint az albán számár. Azért mindig sikerült összehozni egy hosszabb távú kapcsolatot.

Ám éppen abban a ritka periódusban voltak, hogy egyiküknek se volt senkije. Kati egyik délelőtt, amikor a szabadnap után végre előkerült, azzal jött be hozzá, hogy új barátja van.

– Anyafej, ez nem igaz... – lelkendezett. – El se hiszed, hogyan tettem szert Kornélkára...

– A Kornél jobb. A Kornélka, mint szerető nagyon hülyén hangzik... – vágott közbe Éva.

– Lehet, de nem lényeges. A fő, hogy tele van pénzzel, és hajlandó megfelelő mennyiséget rám áldozni.

– És hogyan sikerült összejönni vele?

– Nem hiszed el, hirdetés útján. Unalmamban a társkeresőt böngésztem, és kiszúrtam, hogy ő egy nagyon magányos, szeretetre vágyó úr, aki anyagi áldozatot is hajlandó hozni, ha valaki hú társa lenne délután hat és este tíz között.

– És te lettél...

– Lettem, ahogy mondd. Próbáld meg te is... – ajánlotta a barátnője.

Így történt, hogy elkezdte a hirdetések bogarászni. A hangposta szolgáltatás tetszett neki. Felhívta a megadott számot, és pár órán belül már jelentkezett is a krapek. De nem igazán jött be. Az a vén disznó olyan perverz szöveget nyomott, hogy Évának elment tőle a kedve. Akkor a társkereső rovatban kezdett böngészni, és megakadt a szeme egy frappáns hirdetésen. Harmincnégy éves tengerész társat keresett.

– Hülye vagy, anyafej? – kérdezte Kati, amikor elmondta, hogy válaszolt rá. – Férjhez akarsz menni?

– Á, dehogy – hárította el még a feltételezést is Éva. – De olvasd el, nem feleséget, csak társat keres...

– Bolond vagy te, lány. Ennek a tagnak asszony kell...

– Majd meglátjuk. Egyébként is: ha van egy kis pénze is, akkor miért ne? Te könnyen beszélsz, alig múltál húsz. Én meg már majdnem huszonnyolc éves vagyok... Ideje lenne. Az anyám meg teljesen oda lenne meg vissza a gyönyörtől.

– Hát, te tudod... – mondta Kati. – Végül is, ha hajózik, nincs itthon.

Csak a zsozsót küldje rendszeresen, nem igaz?

KOLLÁNYI mérgesen ment a kocsihoz. Az ügynökségi fullajtár meghökkenve nézett rá. Hogy lehet, hogy valaki megérkezik az Államokba, és nem repes a boldogságtól?

– Nem tudtam beszélni a feleségemmel... – adta meg a magyarázatot, és a fiatalember ettől megnyugodott. Az más. Nem érte csorba a csillagos-sávós nemzeti öntudatát. Még pár vigasztaló szót is dűnnyögött, de olyan borzalmas tájszólásban, hogy a tengerész egy kukkot se értett belőle.

Kollányi hiába próbálkozott Memphisből, hiába várakoztatta meg az ügynököt New Orleans-ban a reptéren, Éva nem vette fel a kagylót. Vajon mi történhetett? Ez a kérdés foglalkoztatta, másra nem is igen tudott figyelni. A hajón is egykedvűen válaszolgotott a szokásos kérdésekre. Igaz, késő éjjel érkezett, ennek tudták be a rossz kedvét. Amíg kicsomagolt, ezen rágódott. Csak nem esett baja az asszonynak?

Gyorsan lezuhanyozott, és ágyba bújt. Holnap sok dolga lesz...

A kerek kabinablakon át a csillagokat bámulta. A Szíriusz volt a legfényesebb. Úgy ragyogott, mint Éva szeme az első találkozásuk alkalmával. Kollányi alaposan felkészült rá. Kidolgozott egy taktikát, összeállította a kérdéseket, amelyeken keresztül hamar megismerheti az ismeretlen nőt.

A megismerkedés minden várakozást felülmúlt. Amikor távolról megpillantotta a lányt, heves szívdobogás jött rá. Mintha Jolánt látná... De hiszen az lehetetlen, győzködte magát. Az első felesége három éve halott volt. Most itt ez a lány, és meg kellett vallania magának, hogy sokkal csinosabb, mint Jolán volt. Ilyen klassz nőt el se mert képzelni magának. Éva alacsonyabb volt nála, és nagy mellű, Kollányi gyengéje a nagy keblek voltak, és milyen csodálatos, mélytűzű szemekkel nézett rá a lány, amikor kezét csókolt!

Igaz, először nem akarta engedni, még azt is mondta, hogy: "Na, ne marhuljon!" A virágnak nagyon örült. Márpedig aki a virágot szereti... És a közmondások általában bölcs, népi megfigyeléseken alapulnak! Egy kisebb, de kedves presszóban találkoztak, ahol sikerült egy meghitt sarkot kiválasztani maguknak.

– Parancsoljon, foglaljon helyet, Éva... – mondta, és a lánnyal szemben ő is leült. Kissé zavarban volt, és ezt úgy igyekezett palástolni, hogy nem hagyta szóhoz jutni a másikat. Konyakot rendelt.

– Most egy meglehetősen fontos beszélgetés előtt álunk – kezdte, és a zsebéből előhúzott egy papírlapot. – Azt hiszem, hogy a legfontosabb, hogy mindkettőnk érdekében megbeszéljük az alapvető kérdéseket – lesütötte a szemét, mert zavarta, ahogy Éva nagy, csodálkozó szemekkel bámulta. Érezte, hogy a lány teljesen természetesen viselkedik, és ez feszélyezte. – Nyilvánvaló – folytatta –, hogy mindketten azért vagyunk itt, mert társat keresünk, lehetőleg egy életre. Családot akarunk alapítani... Meg kell ismerünk egymás véleményét bizonyos kérdésekben.

Éva bólintott.

– Úgy bizony! – mondta, és kedvesen mosolygott.

– De tudja, hogy van az, ha két ember beszélget... Az egyik elmondja, amit gondol, és ezzel máris befolyásolja a másikat.

– Az baj? – kottyantott közbe a lány, és hátradőlt a székén. Mellére ráfeszült a világos piros selyemblúz. Kollányi meg mert volna esküdni rá, hogy nem visel melltartót. Éva oldalt fordult, a pici asztalka mellett kényelmetlen volt az ülés. Formás lábát keresztbe rakta, fekete miniszoknyája felcsúszott a combján. Nem igazította meg, hanem rákönyökölt az asztalra, és gonoszodó tekintettel nézett Kollányira.

– Tulajdonképpen nem baj, de így már nem az eredeti véleményét mondja... Ezért arra gondoltam – mondta, és igyekezett nem nézni a nőre, mert érezte, hogy feltett szándéka, hogy zavarba ejtse –, hogy felteszek néhány kérdést, és amikor ezekről elmondta, hogy mit gondol, akkor utána én felolvasom... aaa... sajátomat... – Éva megnyalta a szája szélét, és kissé bandzsított. –... ami azelőtt született, hogy meghallgattam volna aaa... maga... véleményét. Így őszinte választ kapok én is... – Istenem, milyen csinos, gondolta, amikor Éva úgy dőlt az asztalnak, hogy mindkét melle a lapon pihent –... és maga is ugyanarra a kérdésre. Remélem, egyetért? – a lány olyan hevesen bólogatott, mint egy karámból szabadult kiscsikó. Koromfekete hajkoronája szinte szárnyra kapott, és körbecirógatta karcsú nyakát. A férfi nem vette észre, hogy a lány bohóckodik.

– Nos... – Kollányi elővette a papírt, és belenézett. – Nos... az első kérdés, hogy hogyan gondolkodik a családi életéről? És persze a gyermekről? És aaa...

A lány reakciója egyszerűen fantasztikus volt. Kollányi abban a pillanatban tudta, hogy szimpatikus Évának. Az igaz ugyan, hogy elbohóckodta a kérdés megválaszolását, de ezt úgy tette, hogy azzal elárulta magát. Mert nyilván nem véletlenül választotta azt a témát...

Amíg Kollányi az utolsó mondatokkal kínlódott, a lány az asztalon könyökölt, és állát az öklén pihentette. Hirtelen megszólalt.

– Álljon meg a menet, Gézu! Ez így lesz mindig? Magázódunk majd a nászéjszakán is? Tudod, hogyan képelem el? – váltott tegezésre. – Majd elveszel egy papírt, és pontról pontra végigmegyünk rajta. Vala-

hogy így: Egy. Kedves Éva, legyen oly kedves levenni a ruháját. Rittyentős cucc a földön, kipipálva. Kettő: talán ha kérhetem, a bugyijától is megszabadulna... Bugyingó az asztalon, kipipálva. Három: most tárgyaljuk meg, hogy előlről, vagy hátulról... Tótágast! Kipipálva. Négy: akkor lenne olyan kedves kézen állni? – a lány nagyon kedvesen elnevette magát, és Kollányi kénytelen volt elismerni, hogy valahol igaza van. – Tudod, mit? – folytatta a nő. – Most megisszuk a pertut, és utána dumálunk egy jót. Azt a vacakot pedig tedd el. Nincs rá semmi szükség! – mutatott a papírra.

A férfi örömmel beleegyezett. Újabb konyakot hozatott, és koccintottak. Éva pusztit is kért, mert a pertu iváshoz az is hozzátartozik. Hogy, hogy nem, a lány szájon csókolta, és Kollányi ebből is láthatta, hogy tökéletesen megnyerte a tetszését. A férfi elmondta, hogy szerinte milyen az ideális feleség. Észre se vette, de előző feleségét írta le. Olyan asszonyra vágyik, mondta, aki összetartja a családot, meleg fészekké teszi a rideg lakást. Valahol azt olvasta, hogy az ilyen feleséget tyúkanyó típusnak hívják. Nos, ilyen az ideális asszony, fejtette ki. A lány erre elkezdett kotkodácsolni és csapkodni a karjával, és Kollányi megint csak zavarba jött. Aztán elnevette magát, mert Évának a bohóckodás rettentő jól állt.

Később csak-csak sikerült úgy irányítania a beszélgetést, hogy rákérdezett, hogy mit szólna Éva egy gyerekhez? A lány egy pillanatig gondolkodott.

– Olyan gyönyörű barna szeme lenne, mint neked... – mondta, és Kollányi tudta, hogy Éva alapjában véve mély érzésű, komoly nő, aki a boldogságot keresi, a családi fészek melegére vágyik. És emellett vidám az alaptermészete.

És a férfi beszélt, csak beszélt, s azt ecsetelte, hogy milyen felemelő érzés az, ha van valaki a gyermekszobában, akiért dolgozni kell, akit fel kell nevelni, felelősséget kell vállalni a csöppségért...

És Éva, ez a nagyszerű lány, ugyanígy érez. Természetesen beleegyezett, hogy szüljön, s ezt ugyanolyan mókásan fogalmazta meg, mint amikor leállította az előre megfogalmazott beszédét:

– Akkor, Gézu, ezt megdumáltuk...

– Tudod, Éva – magyarázott Kollányi –, nekem nagyon fontos a gyerek. Ha nem mondtam volna, özvegy vagyok. A feleségemet akkor temettem el, amikor megszülte a második gyereket. Az is halvaszülés volt, mint az előző... – a férfi lehajtotta a fejét, és Éva gyengéden megsimogatta.

– Akkor érthető...

– Mi?

– Hát az, hogy annyira odavagy egy kölökért... Tudod eddig azt hittem, hogy csak a csajok vannak besózva, hogy minél előbb szüljenek. Eleinte furcsa volt, hogy mindenáron erről akartál beszélni. Így persze más... Borzalmas lehetett...

Ettől kezdve a lány kevesebbet bohóckodott. Észre se vették, hogy elszaladt az idő. Este tíz is elmúlt, amikor indulni készültek. Éva kérdő tekintettel nézett rá.

– Valami baj van? – kérdezte a férfi.

– Hozzám nem mehetünk – mondta a lány. – Tudod, a barátnőm, Kati otthon van. Minden valószínűség szerint. És igen nagy az esélye, hogy nem egyedül...

– És... – kérdezte Kollányi. Éva megállt, és csodálkozva nézett rá.

– Felnőttek vagyunk, vagy nem?

– Iigen... – húzta el a választ, mert nem értette, mire akarja a lány rávezetni.

– Akkor mi a hézag? Vagy ellene vagy a szexnek?

– Ja! Á, dehogy... – mondta a férfi. Ilyen gyors sikerre nem számított. De úgy látszik, valami ellenállhatatlan vonzereje van, aminek nem tud a lány ellenállni. Hát persze, fel kell vinnie magához.

– Tudod, Éva, az a helyzet, hogy nem vagyok egy kimondott férfiszépség... Nem rólam mintázták a Dávid szobrot... – mondta félszegen, és oldalt sandított, hogy mit szól hozzá a lány. Az volt a megrögzött félelme, hogy kissé beesett mellkasa, és szerinte túlzottan sovány termete taszítja a nőket.

Éva elnevette magát.

– Nekem nem is egy szoborra van szükségem! És tudod, van egy hatalmas előnyöd azzal a Dáviddal szemben!

– Micsoda? – nyitotta kerekre Kollányi a szemét.

– Az, hogy annak aztán birizgálhatom órákon keresztül, akkor se áll fel! – nevetett a lány, és belekarolt.

– Na, gyerünk, Gézu, biztosíthatlak, hogy nem fáj majd...

A DOKTOR kiugrott a kocsiból, és rászólt Évára.

– Vica, maradj nyugton, hozok egy kerek székét.

– Nincs rá semmi szükség... – akart az asszony ellenkezni, de a doktor már el is tűnt, így csak hátradőlt az ülésen, és érdeklődve nézte az épület modern bejáratát. Arra számított, hogy Kovács egy kórházba viszi, de egy századelőn épült pasaréti villa előtt álltak meg. Hát jobb, mint egy zsúfolt SZTK, gondolta. A bejáráshoz vezető keskeny járda egy széles lépcsősor mellett húzódott. A lépcsősort kőkorlát szegélyezte, és egy félköríves teraszra vitt fel. A teraszra széles, üvegezett ajtó nyílt. Sötétítő függöny takarta, de mögötte világos volt. A villa emeletes volt, a tetőterét is beépítették. Az utcára három, modern billenő ablak nyílt. Ha ott is kórtermek vannak, akkor üresek még, mert sötét volt mindegyik mögött. Az biztosan új rész, mert bár stílusa nem ütött el a régi épülettől, azt Éva is észrevette, hogy nemrégén készülhetett el. A kapun egy kis réztábla csillogott, mellette egy zománcozott nagyobb, fehér alapja visszaverte az utcai lámpák fényét. Elolvasni nem tudta, hogy mi van ráírva.

– Na, már itt is vagyok... – tolt a gurulószékét a Mercedes ajtajához Kovács. – Amíg meg nem röntgeztük, nem szabad hetvenkedni. Addig úgy kell kezelni, mintha súlyos lenne az állapotod – magyarázta, és Éva hóna alá nyúlva kisegítette az ülésről.

– És remek alkalom egy kis fogdosásra... – fejtette le Kovács kezét a melléről.

– Csak megpróbálok okosan viselkedni... – vigyorgott a férfi, és hegyes bajsza hetykén villogott a lámpafényben. Bezárta az autót, és bekormányozta a székét Évával a kapun. Elmentek a terasz mellett, az út lejtett, és a nő megfigyelte, hogy az épület háromszintes. Illetve négy, ha a tetőteret is hozzá vesszük. Az előcsarnok az alagsorban volt. Az ajtó mellett csillogó tábla, sokkal nagyobb, mint a kapu melletti. A nő csak egy pillantást tudott vetni rá. Az udvaron két gépkocsi parkolt. Ha betegé, akkor pénzesek, ha orvosé, akkor jól kereshet, gondolta a nő. Valamilyen magánklinika volt. A villa kívül megtartotta eredeti formáját, de belül teljesen átalakították. A falat halványkék színű tapéta borította, a recepciós pult sötét és világoskék volt, csillogó acélkeretes tükör lógott mögötte. A másik falon egy modern festmény. A pult mindkét végében egy-egy munkahely, erre utalt a háttal álló számítógép képernyője. A szék kerek sötétkék szőnyegbe süppedt. Egy ülőgarnitúra is állt az előtérben, de üresen árválkodtak a vajszerű bőrhuzatos fotelek. Az üvegasztalon mindenféle, színes borítójú folyóirat hevert, körbevéve egy lapos vázát, amiben száraz növényekből készített, ízléses virágkompozíció díszlett.

– Professzor úr, a röntgent előkészítettük... – mondta a hallban lévő pult mögött álló csinos, jól öltözött, középkorú asszony. Ránézett Évára, pillantása együtt érző volt. Az asszony gondolatban elmosolyodott. Vajon milyen rémtörténettel traktálhatta a doki?

– Köszönöm, Helga. Magam csinálom meg... – mondta Kovács doktor, és megállás nélkül haladtak el a félköríves recepció előtt.

– Gézu, te professzor vagy? – szaladt ki a csodálkozás Éva száján.

– Nem kell komolyan venni, amit mondanak – hadarta a férfi, és begurította a nőt egy liftbe. – Csak hízelegnek. Mint a klinika tulajdonosának, úgy gondolják, kijár a professzori cím. Egy halványkékre festett, kétszárnyú ajtó előtt megálltak. A férfi kitérte, és betolta a székkal Évát.

– Hát nem egy kimondott szegénykórház... – sóhajtott Éva, amikor körülnézett. Kovács doktor nem hallotta meg. Egy műszeres pulthoz lépett, matatott rajta, közben odaszólt a nőnek:

– Vedd le a ruhád!

– Azt hittem, segítesz majd, mint a súlyos betegeknek szokás – vigyorgott a fiatalasszony, és leügyeskedte a hátán a zipzárat, majd kibújt a ruhából.

Odasétált az íróasztalhoz, szemüvegét letette a sarkára. Ringó léptekkel ment vissza, s felült a ropogós lepedővel leterített ágy szélére. A doktor mohó tekintettel nézte a majdnem meztelen asszonyt. A fekete melltartóból majd kibuggyant a keble, és a picike bugyi szinte semmit se takart. A fenekéből mindenesetre mindent megmutatott... A férfi felfektette a röntgenágyra, beállította, és visszament a pulthoz. Elkészítette a felvételeket, a lemezeket átvitte valahova, s szinte azon nyomban visszajött. Éva felült az ágy szélére. Kovács a fémvázás íróasztal mögé telepedett.

– Felveszem az adataidat, Vica... – mondta. – Név?

– Kollányiné Szekeres Éva.

– Nem gondoltam, hogy férjnél vagy – mondta a doki, és Éva kis meglepedést érzett a hangjából. Megkérdezte a címét. A nő bement.

– Szép, három szobás lakás – tette hozzá, maga se tudta, hogy miért. Ezzel biztosan nem villoghat Kovács előtt. Talán azt akarta, hogy tudja a doki, hogy azért nem egy tök csóró, kis senki.

– Mi a férjed foglalkozása? – kérdezte a férfi, és a fekete arany színű golyóstollat a szájába vette. Szaporán rezgettette, a toll hozzákoccant egészséges fogsorához, halk pattogó hangot adott.

– Tengerész, ó szívem tengerésze... – dúdolta a nő válaszképpen, majd kissé éles hangon megkérdezte: – Ez minek kell, mi?

– Fel szoktuk venni a legközelebbi hozzátartozók adatait is – rögtönzött Kovács. – Őt kísérted ki a géphez?

Éva bólintott.

– Ki mást? Hat hónapra ment el... Amerikában száll hajóra.

– Akkor még véletlenül se fordulhat elő, hogy váratlanul hazajön, igaz? – nevetett a férfi.

– Hát ez valóban nem... – válaszolt az asszony, és háta mögött megfogva az ágy szélét, hátradőlt. Megrázta fekete sörényét, és egy kicsit kihúzta magát. Lábát keresztbe tette, combja eltakarta a pirinyó bugyiját, úgy tetszett, hogy csak a melltartó van rajta. Egy asszisztensnő behozta a felvételeket. Kovács egy üvegfal mögött felkapcsolta a villanyt, felcsíptette a képeket, és gondosan megvizsgálta. Aztán a nőhöz ment.

– Feküdj vissza! – mondta. – A felvételen semmi se látszik, ami aggodalomra adhatna okot.

Megfogta Éva lábfejét, tenyerét a hasára tette. Felemelte a lábát.

– Fáj?

Az asszony megrázta a fejét.

– Húzd fel, mindkettőt egymás mellett! – az orvos segítette. Éva megtette.

– Rendben? – kérdezte Kovács. A nő bólintott. A férfi ekkor megfogta mindkét térdét, és határozott, erős mozdulattal oldalirányban szétnyitotta, teljesen az ágyhoz feszítette a combját.

– Semmi – mondta az asszony.

A doktor tenyerét lassan a nő combjára kezdte csúsztatni. Lágyan simogatott, ujjá érzékeny csúszgatta a lágy bőrt. Mielőtt a combja tövéhez ért volna, Éva erőteljes mozdulattal összecsapta a lábát, és hirtelen felült. Térdét átkarolta, állát rátette. Rákacsintott a fancsali képet vágó orvosra.

– Ez már másfajta vizsgálat, doktor úr. Azt hiszem, nem fér össze az orvosi etikával – felemelte a fejét, kihívóan Kovács szemébe nevetett.

– Mentőt hívsz, vagy hazaviszel? – kívárt egy kicsit, majd hozzátette, mókásan aggódó képet vágva: – Tekintettel az igen súlyos állapotomra...

Kovács készségesnek bizonyult, és a nő hamarosan újra a Mercedes kényelmes ülésébe süppedt. Röviden elmagyarázta, hogy merre menjenek.

– Tudod, hogy nem volt még ilyen szép páciensem? – kérdezte a férfi.

Éva elmosolyodott, és közben a férfi kezét nézte.

– Készséggel elhiszem, még akkor is, ha hazudsz, Gézu. Azért, mert olyan kedvesen teszed...

– Gyönyörű vagy, mint egy Barbie baba...

– Az nem ilyen nagy mellű...

– Akkor át kell tervezni. Téged kell megtenni modellnek...

Éva nem válaszolt. Ahogy a doktor kiejtette a baba szót, bevillant egy kép:

Kollányival ült a presszóban a megismerkedésük estéjén. A férfi nagyon kedves volt. Nem, nem ez a jó szó. Olyan nagy mamlaszként viselkedett, és ez jól állt neki. Éva érezte, hogy nem szerepet játszik a "kedves hirdető".

Nagyon mókás volt, hogy mennyire igyekezett megismerni Éva véleményét a gyerekekkel kapcsolatban. Ezt először furcsállta, mert úgy gondolta, hogy a gyerek csak a nőknél szokott központi kérdés lenni. De miért ne lehetne egy harmincnégy éves férfinak is vágya, hogy maga körül láthassa a totyogó trónörökösöt... Főleg azok után, hogy Gézu elmondta, hogyan végződött az előző házassága. Akkor megsajnálta a férfit. Két halva szülés elég ahhoz, hogy egy férfi is becsavarodjon azért, hogy végre gyereke lehessen... De valahogyan nem tudta fellelkesíteni a gondolat, hogy belátható időn belül szüljön. Na, még csak az kéne, gondolta akkor, és nem tudta, hogy mit is válaszoljon. Nem akart hazudni, és azt se akarta, hogy a férfi lelombozódjon. Ezért hirtelen rögtönzéssel azt mondta, hogy olyan barna lesz a szeme a kölyöknek, mint Kollányinak. Végül is ezzel semmit se mondott, amit később a fejéhez vághatna, gondolta.

Sokat beszélt azon az estén a férje. Álmodozott. Már kettejük közös jövőjét tervezgette. Éva nem értette, hogy honnan ez a magabiztosság a férfin? És minduntalan visszatért a gyerekekre. A végén Éva azon vette észre magát, hogy időnként egy hullámhosszon vannak. Csak nehogy a hasamba dumáljon egy kölyköt, gondolta, és erre az ötletre elmosolyodott. Elképzelte, hogy valóban, mi lenne, ha szülné? Lenne egy picis kis majom, aki rá lenne utalva. A szájába adná a mellét. Milyen érzés lehet, ha nem egy férfi, hanem egy magatehetetlen vakarcs cumizza?

Figyelte Kollányit ahogy beszélt, s mintegy öntudatlanul, rávágta:

– Akkor, Gézu, ezt megdumáltuk...

A férfinak fülig szaladt a szája. Éva nem értette, hogy minek örül annyira, de nem akarta elvenni a jó kedvét. Alapjában véve szimpatikus volt. Talán az volt benne az igazán vonzó, hogy teljesen különbözött azoktól a férfiaktól, akikkel Éva eddig kapcsolatba került. Ha összehasonlítja a Vári Lacival, aki a Don Juan ajtónállója, kidobólegénye volt, akkor mindenképpen igaz az előbbi megállapítása. Remélte, hogy Kollányi nem rúgja ki olyan hamar, mint Vári. Bár egy feleséget nem olyan könnyű, mint egy barátnőt...

A Mercedes megállt a ház előtt. Kovács doktor kiségette Évát, és belékarolt, úgy indultak a kapuhoz. Amíg a nő liftre várakozott a sötét lépcsőházban, hangosan kacagott. Még sose látott olyan elfancsalodott férfiarcot, mint az orvosét, aki mindenáron fel akarta kísérni. Ugyanis Kovács legnagyobb megrökönyödésére hoppo maradt.

– Annyira nem vészes a helyzet, Gézu, hogy sürgős ellátást igényelne – mondta vidáman, és kinyitotta a kaput.

– Egykét napig jó lenne, ha pihentetnéd, Vica – ajánlotta bús képpel a férfi.

– Ha meglátogatsz, akkor lehet, hogy ágyban maradok... – válaszolta.

– Akkor talán van még annyira súlyos az állapotom... – mondta, és hiába tartotta a férfi a száját, a búcsú puszt az orrára kapta. Kovács nem adta fel egykönnyen.

Am Éva bezárta a nyomakodni próbáló férfi orra előtt az ajtót. Bent visszafordult, orrát az üveghez nyomta, és úgy mondta a sóvárogva bámuló férfinak:

– Aki okos, az sok mindent elérhet...

A GÉPÜZEMVEZETŐ a szófán hevert, amikor Kollányi benyitott. A hatalmas termetű, pocakos férfi félmeztelen volt, szőrös mellkasát vakargatta, és orra hegyére csúszott szemüveggel olvasott. Felnézett, majd nehézkes mozdulattal felkászálódott.

– Meleg van – mondta. – Nem kaptunk alkatrészt ahhoz a francos légkondihoz. Mi járatban, Gézám? Egyébként köszönöm a leveleket. Foglalj helyet... – mutatott a rozoga lábú vendégfotelre az íróasztal mellett.

Kollányi jó rakat levelet hozott a hajóra, első dolga volt átadni az ügyeletes matrónak, hogy ossza szét. A főnökének is volt közöttük kettő.

– Nem tudom, mi lehet az asszonnyal – vágott a mondókája közepébe a második gépész, miközben kiegyensúlyozta a fotel billegését. A gépüzemvezető felkapta a fejét. Kissé csodálkozva kérdezte.

– Mi a fenyő... megnősültél?

– Ja, nem is tudtad? Igen, két hónapja. És hiába hívtam Évát mindhárom repterről, nem vette fel a kagylót. Biztosan valami baja esett szegénynek, amíg hazament onnan az isten háta mögül... Nagyon ideges vagyok, Rézbandi – mondta, és a főnökének ezt nem kellett túlzottan bizonygatnia. Rézbandinak hívták maguk között Rezes Endrét a hajó első gépészét. – Ki kéne mennem, felhívni az asszonyt.

– Hát, az nehéz lesz Géza. Ugyanis nem állunk part mellé. Egyelőre horgonyon várjuk az uszályokat. Na, nézzük, mit lehetne tenni? – a főgépész felállt, és mackós léptekkel kezdett fel-alá járkálni a kabinban. Szőrös hasa minden lépésnél megremegett. – Van faxod otthon? – Kollányi bólintott.

– Akkor add meg a venezuelai ügynökség címét az asszonynak, és megírja, hogy mi az ábra. Nem?

– De addig kevés az idő, nem ér ide a levél...

– Nem ám, a jó bűdös francokat! – horkant fel Rézbandi. – Árad a Mississippi.

Az uszályok fent rekedtek. Legalább hat nap, amíg leérnek Nolába (New Orleans-ról beszél). Még mi is két napot megyünk a berakó helyig. Az már nyolc. Onnan, fentről, több mint hét nap a menet Puerto Cabellóba. Legalább tíz napig tart a kirakás. Ha addig nem ér oda az asszony levele, kismiska legyenek! – fejezte be az előadást. – És most, Gézám, iszunk a nagy eseményre!

– Jó... – egyezett bele Kollányi. – Átszaladok a kabinomba, van néhány fényképem, megmutatom az asszonyt, jó?

– El is várom...

Kollányi kisietett. Három albumot vett ki a fiókból. Szenvedélyes fotós volt. Minden képet – az esküvőin kívül, amit hivatásos fényképész csinált – saját maga készített. A negyedik albumot a fiókban hagyta, még kulcsra is zárta. Mire visszatért főnöke kabinjába, a teljes géptishti állomány ott volt.

– Nahát, Géza, hát bekötötték a fejed? – ölelgette Sárosi Jóska, a harmadik géptiszt. Vele már vagy négyszer hajózott, jó barátok voltak.

– Az ifjú pár egészségére! – emelte meg a whiskyvel jó félig telt poharat

Foltos Zoltán a negyedik gépész. A fiatalember rávigyorgott Kollányira, és összekoccintották a poharukat. Iszogattak, beszélgettek, megnézték a képeket. Mindenki, kivétel nélkül, dicsérte Évát.

– Aranyapám, csuda klassz nő!

– Szemrevaló, helyre fehércseléd – mondta Sárosi, akinek eléggé archaikus jelzői voltak a női nemet illetően. Nemsokára a parancsnok is belépett. Tárnoki János jó ötvenes, ősz férfi volt. Strandpapucsot viselt, ez nem illett khaki színű, egyenruha szabású ingéhez és nadrágjához. Szájában szivar lógott. Kezében negyedrért hajtott papírlapot szorongatott.

– Hallom, Géza, újra rászántad magad a nősülésre. Jól tetted... – mondta, és átadta a papírt. – Itt az ügynökség címe. Szerencséd van, mert most idejében megtudtuk. Máskor csak az érkezés előtt adják meg... – magyarázta. Amikor kettesben maradt Rézbandival, még egyszer koccintottak.

– Tudod, főnök, nagyon szerencsés vagyok. Nem mindenki mondhatja el magáról, hogy ilyen felesége van. Éva egyszerően csodálatos asszony. Nem tudom másképp jellemezni. Mindenben kikéri a véleményemet, meghallgatja a tanácsaimat. Azt hiszem, most is ennek az áldozata lettem. Talán nem kellett volna azt mondanom, hogy metróval menjen haza. Taxival baj nélkül és hamarabb otthon lett volna... A közbiztonság nem a legjobb, és egy ilyen csinos asszony mindenféle molesztálásnak ki van téve, nem igaz?

Rézbandi csak hümmögött.

– Tudod, nagyon hamar kiismertük egymást. Szinte pillanatok alatt kiderült, hogy pontosan azok a tulajdonságok vannak meg benne, amit mindig is kerestem. Nem kell ám közhírré tenni, de hirdetés útján találtam rá. Na, nem mintha szégyellném, de akkor is, ki tudja, hogy mások mit mondanának? Ennek megvan az az előnye, hogy célirányosan lehet megismerni egymást. Már az első találkozásnál tudjuk, hogy a másik mit akar, és rögtön a mindkettőnket érdeklő, fontos kérdéseket beszélhetjük meg. Egy éjszakai lokálban dolgozik, és menekülni akart szegény onnan. Nem könnyű ám egy lány helyzete, ha munkát keres. Ami van, azt el kell vállalni. Így került a Don Juan bárba. De nem szereti azt a munkát, illetve azt, hogy állandóan molesztálják. Tudod, egy ilyen szép nőn mindenkinek megakad a szeme. Egyelőre ott dolgozik, mert azt meg kell mondani, hogy nem keres rosszul. Így nincs is igazán szüksége arra a pénzre, ami hazamegy. De ha meglesz a picit, akkor abbahagyja, és csak a neveléssel törődik majd. Alig várja szegény, hogy szüljön. Remélem, teherben van... Bizonyosság még nincs... – tárta szét a karját Kollányi. – Először nagyot nézett, amikor elmondtam, hogy milyen körülmények között hajóznak – folytatta a beszámolót a második gépész. – Képzeld, azt hitte, hogy személyhajón vagyunk, és egész nap fehér egyenruhában flangálunk az utasok között.

– Jól is néznénk ki... – nevetett a főnöke.

– Éva már az esküvő előtt hozzám költözött – folytatta Kollányi. – Nagyon jól beosztottuk az időnket. Tudod, este nyolctól hajnali négyig dolgozott. Amint elment a munkába, én rendbe hoztam a lakást, tettem vettem. Olyankor hívtam elő a képeimet... Általában délig aludt, azalatt bevásároltam, megfőztem az ebédet. Délutánonként mindig elmentünk valahova. Sokat sétáltunk a Margitszigeten. Éva nagyon szereti a természetet, ezért a Budai hegyeket is bebarangoltuk. Főzni is tanítom. Amikor eljöttem, már vagy négy féle ételt el tudott készíteni. És elég jól – Kollányi az órájára nézett. – Na, de nem is tartalak fel tovább. Leadom a faxot a rádiósnak. Szevasz, jó éjszakát!

– Szevasz, Gézám... – búcsúzott el Rézbandi, és elgondolkozva nézte Kollányit, amíg be nem csukta az ajtót.

KOVÁCS Géza nagy csokor vörös rózsát tartott a jobb kezében. A pezsgőt két ujjal tartotta, amíg a csengőt nyomta. Ujja vége teljesen elfehéredett a szorítástól, félt, hogy leejti a palackot. Amikor Évát a reptéren beültette a kocsiba azt gondolta, hogy könnyű préda lesz. A beszélgetés közben biztos volt benne, hogy egy buta liba, és azon gondolkodott, hogy a kocsiban kellene lefektetnie, nem vár a klinikáig se. Igaz, hogy ott is hoppon maradt, de azt már álmában se képzelte volna, hogy Vica nem engedi fel a lakására. Egy kicsit bántotta a büszkeségét, hogy a nő ellent tudott állni neki. Úgy látszik, nehezebb dió ez a csaj,

mint első látásra gondolta. Gondosan készült a beteglátogatásra. Ezen a megfogalmazáson kajánul elvgyorodott. Először arra gondolt, hogy márkás farmerszerelést vesz magára, de végül úgy döntött, hogy jobb lesz az öltöny. Az ilyen nőknek jobban imponál az úriember megjelenés, mint a sportos. Gondosan borotválkozott, nem sajnálta az arcvizet, kellemes, férfias illat lengte körül, amikor Éva ajtót nyitott.

A nő borvörös pongyolában állt az ajtóban, melyet hatalmas, fekete sárkányok díszítettek. Biztosan a Távol-Keletről hozta a férje, gondolta Kovács. Ámbár manapság már mindent meg lehet venni itthon is... Az asszony hosszú, fekete haját feltornyozta a feje tetejére, és egy nagy csattal fogta össze.

– Már azt hittem, hogy nem is jössz, Gézu! – mondta a nő, és lábujjhegyre állva arcon csókolt. – Jaj, de szép csokor! – vette át a virágot és beleszagolt. A rózsák közül felpillantott. – Szeretem ám... és még pezsgő is van, ezt nevezem! – nevetett. – Na, gyere be! – megfordult, hogy beengedje Kovácsot.

Annyira azért nem lépett hátra, hogy a férfi ne súrolta volna a mellét, és ne lengje körül bódító illata. Éva bement a nappaliba. Kovács szétnézett az előszobában. A falakat fehér kartonra kasírozott, fémkeretes, színes fotók borították. Érdeklődve hajolt közel az egyikhez. Ismerős volt a felvétel. Hát persze, Máltán készült, megismerte Rabat óvárosát. Biztosan a férje felvételei, gondolta. Sokféle megfordult a világban...

Éva egy vázával a kezében jött vissza.

– A képeket nézegeted? A férjem készítette – hadarta. A fürdőszobába menet megsimogatta a férfi arcát. – Nagyon kedves vagy – szólt hátra, s hangos vízcsobogás jelezte, hogy vizet enged a kristályvázába.

Kovács bement a nappaliba. Belevetette magát az egyik kényelmes fotelba. Ez a helyiség is azt mutatta, hogy a gazdája a világot járja. A falakat afrikai, ázsiai álarcok, fegyverek borították. Egy hajózási térkép reprodukciója bekeretezve lógott a falon, a csillogó modern fémkeret jól illett a középkori térképhez. A sarokba ügyes kezek apró polcokat illesztettek, Kovács úgy gondolta, hogy az asszony férje készítette őket, aprólékos munkával. Az apró tartókon kisebb, csiszolt ásványok, kagylók, korallok, szobrocskák sorakoztak. Felállt, az egyiket szemügyre vette. Fehér porcelánból készült, nagy hasú Buddhát ábrázolt. Az egyik falon két zászlót is látott. Fogalma sem volt, hogy milyen. Biztosan valamilyen hajózási jelzőlobogó. A zászlók alatt a sarokban dúsan faragott asztalka, rajta réztálca és arab kávékészlet.

Mellette egy sisa (vízipipa) állt. A kis asztalon észrevett valami zöld tokot. Odament. Bársony dobozka volt, díszes kapoccsal az oldalán. Kipattintotta, egy ugyanolyan kötésű minikönyv volt benne. Kinyitotta, gyorsan pergette a lapokat. Koránt tartott a kezében. Éva hamarosan bejött, az asztalra helyezte a csokrot, s megigazította a virágokat.

– A pezsgőt behűtöttem, de még várni kell rá... – mondta.

A férfi azt várta, hogy a nő a mellette levő fotelba ül, de az a szófához ment. Az egyik sarkába párnákat dobott, s kényelmesen rádőlt. Pár percig hallgattak, méregették egymást. Az asszony váratlanul felugrott, és a szekrényoszorhoz lépett. Egy CDt tett be a lejátszóba. Halkra állította, és visszaheveredett a szófára.

– Jól vagyok ám! – mondta kacér pillantással. – Nem hiszed? – kérdezte, és választ se várva, lassan felemelte a lábát. Majdnem függőlegesen tartotta. A pongyola szétnyílt, alatta nem viselt semmit. Hófehér bőrre vöröses árnyalatot varázsolt a vékony anyagon átvilágító napfény. Végigsimította karcsú lábát. A lábfejenél kezdte, és a combjánál fejezte be. Mutatóujjával megborzolta szőrzetét. Kovács megemelkedett, de Éva rákiáltott. Talán egy picit kissé nyersen is csengett a hangja.

– Ott maradsz! – a férfi buta arckifejezéssel visszazökkent a fotelba. Éva rekedtes hangon felnevetett. – Mindent a szemnek, semmit a kéznek... – mondta. Majd hozzátette: – Egyelőre! – lassú mozdulattal megoldotta az övét. Ahogyan meghúzta, magasra emelte, s amikor az egyik vége a földre hullott, a másikat is kiejtette az ujjá közül. Úgy igazította el a pongyoláját, hogy semmit se takarjon, csak, mint erotikus drapéria, lágyan gyűrődve pihenjen kerek csípőjén, formás vállán. Karját magasra emelte, majd lassú mozdulattal a feje alá tette.

– Szép vagyok? – kérdezte halkan.

Kovács bólintott.

– Tudom... – mondta alig hallhatóan, rekedtes árnyalattal a hangjában Éva.

A férfi mohó tekintetével szinte felfalta az asszonyt. Egy kissé elbizonytalanodott. Valami nem stimmel. A nő észrevehette, mert kíváncsian kérdezte:

– Valami baj van, Gézu?

– Nem tudom, Vica... Olyan... olyan furcsa valami rajtad, csak nem tudom, hogy mi...

Az asszony végignézet magán, majd harsányan, egy kissé közönségesen, nevetni kezdett. – Én már tudom! – kacagta. Karját kivette a feje alól, és megigazította a haját. Melle minden mozdulatára lágy hullámzással válaszolt. Ujja hegyével elkezdte cirógatni magát. A fülénél kezdte, majd a férfi tekintetét a mellére irányította. Kovács megigézve figyelte a sötét színű, hosszú műkörmöket, amint a hasán köröztek. Végül az ágyékánál megállapodott, és felborzolta a testére simuló selymes szőrt. – Na? – kérdezte, és a szeme kajánul csillogott.

A férfi megigézve nézte, majd az asszony hajára pillantott, s homlokára csapva felnevetett.

– Vörös! Ott vörös vagy...

Éva bólintott.

– Csak a hajamat festem...

– Sokkal szebb a természetes színe – mutatott Kovács doktor a nő ágyékára. Éva lassan felállt. Élvezte, ahogyan a férfi kigyózó testének minden rezdülését figyeli.

– Kimegyek a pezsgőért, talán már lehűlt, a fagyasztóba tettem – mondta, s a kis asztal és Kovács közé préselte magát. A férfi megragadta a combját, és lágyan beleharapott a fenekébe. – Egy kicsit erősebben – súgta az asszony, és megriszálta magát, majd nagyot szökkent, és felkiáltott: – Juj, ez már fáj... – kiszaladt a szobából. A férfi nem állt fel, de kitekeredve a fotelban, nyakát nyújtogatva nézte. Amikor Éva eltűnt az előszobában, hátradőlt. Lábát kinyújtotta, karját felemelve hatalmasat nyújtózkodott, hogy a csontjai ropogtak belé. Szája mosolyra húzódott. Lelki szemei előtt a következő félóra eseményei peregtek.

A televízió melletti kis asztalkán levő telefon megcsendült. A doktor éppen fel akart állni, de megismerte a hangot. Azt jelezte, hogy fax érkezik. Egy pillanatra tétovázott, hogy elolvassa-e?

– Vica, egy fax jött... – kiáltott a nő után.

– Olvasd el... – hallotta az asszony hangját, amit pohárcsengés kísért.

– Na, mi jött?

– Nem tudom, valami angol szöveg, vagy spanyol... nem is tudom. Azt hiszem, egy cím. Igen, az van alatta, hogy egy ügynökségi levélcím, Venezuelából...

– Biztosan a férjemnek érkezett – mondta Éva, és megjelent az ajtóban, egy tálcával, rajta a párás pezsgősüveg, és két hosszúkás pohár. Letette az asztalra, ügyelt arra, hogy a fenekét mutassa a férfinak, majd nem törődve azzal, hogy Kovács ujjai a húsába mélyedtek, odalépett a telefonhoz, és letépte a faxot. El se olvasta, hanem egy dossziét vett elő a telefon alatti polcról, és bele tette. – Itt tartja Gézu az iratait – magyarázta az orvosnak. – Nagyon precíz, ide teszem, hogy ha hazajön megtalálja...

AZ ÜGYNÖKNEK kezdett az idegeire menni a második gépész. Lelkiismeretes fiatalember volt, minden délelőtt bejött a hajóra, és amit csak tudott, azt precízen elintézte. De ez a férfi kezdte kiborítani. Az érkezéskor végig a szalonajtóban toporgott, nem győzte kívánni, hogy a hatósági vizsgálat emberei elmenjenek. Amint kivonult a tiszti szalonból az egyenruhás had, és a parancsnokkal rátértek volna, hogy a kirakás részleteit megbeszéljék, Kollányi bent termett, és idegesen kérdezte:

– Hol a levelem, parancsnok úr?

Tárnoki az ügynökhöz fordult, de az megrázta a fejét.

– Nem jött senkinek...

Kollányi elsápadt. Hogyan lehet, hogy nem jött, értetlenkedett, hiszen idejében elküldte a faxot. Több mint három hét telt el, ma már huszadika van, és Éva minden bizonnyal azonnal megírta a levelét. Valójában többet is várt, mert biztos volt benne, hogy az asszony legalább három négynaponként felad egyet. És akkor ez a nyikhaj azt állítja, hogy nem jött egy levél se!

– Ez biztos? – kérdezte remegő hangon, és leült a gépészasztalhoz. Az ügynöknek az a benyomása támadt, hogy nem hajlandó onnan felkelni, amíg az otthonról várt levelet kézhez nem kapja.

– Hát persze! – vont vállat a fiatalember.

Persze, ennek a férfinak nem fontosak a levelek, morgolódott Kollányi magában. Rágyújtott, kávé telt egy vastag falú csészébe, s erősen szuggerálta a fekete hajú, barna bőrű fiatalembert. Nem volt ez sose tengerész, ha nem érzi a családdal való kapcsolattartás fontosságát! Biztosan trehányul nézte meg. Vagy csak egyszerűen elkerülte a figyelmét.

– Nem lehet, hogy mégis jött, csak átsiklott felette? – kérdezte idegesen Tárnokit, amikor egy pillanatra megszakadt a társalgás a szomszédos asztalnál.

– Géza, most sokkal fontosabb dolgunk van! Ne zavarj, légy szíves! Megmondta az ügynök, hogy mi a helyzet, és kész! – a parancsnok elfordult, és megpróbálta figyelmét az ügynöknek szentelni. Hátában érezte a gépész fürkésző tekintetét. Kollányi éppen meg akart szólalni, amikor Tárnoki megfordult, az ajtóra mutatott. – Légy szíves... – mondta halkán.

Na, persze, gondolta Kollányi. Ilyen egyszerű az egész. Ne zavarj, és ezzel el van minden intézve. Szándékosan zörgött a székével: csúsztotta a linóleumon, hozzáütötte az asztal lábához. Morogva ment ki, egyenesen a fedélzetre. Lehet, öreg, hogy neked sokkal fontosabb az a francos kirakás, de nekem meg kell tudnom, hogy mi van Évával! Számomra ez a legfontosabb dolog most a világon, mérgelődött magában a második gépész. Miközben ezen rágódott, azt figyelte, hogy a parton egy ormóttan szerkezetet akasztottak a hajódaru horgára. Egy hosszú cső egy motorhoz csatlakozott, abból egy szállítószalag vezetett a partra. A csövet éppen akkor szúrták bele a szójalisztbe. Hamarosan elkezdtek a kirakást. Egy teherautó érkezett a parton levő hatalmas tölcsér alá, és a sárgás szójaliszt sűrű porfelhőt kavarva ömleni kezdett a szállítószalagról. "Vajon mennyi ideig tart a kirakás?", tépelődött. Abban bízott, hogy mire végeznek, megérkezik a levele is...

Azóta is, minden nap leste az ügynök érkezését. Hajnali négytől nyolcig volt szolgálatban, s amint végzett a reggelivel, máris a fedélzetre ment, hogy lesse, mikor áll meg az ütött kopott Chevrolet a hajólépcső mellett. Már a bejárat előtt lekapcsolta a fiatalembert. A második kirakási napon még mosolyogva magyarázta a gépésznek, hogy teljességgel elképzelhetetlen, hogy tévedne, amikor azt állítja, hogy nem jött levele. Külön fakkokban állnak az irodában, amint bejön a hajóra, az az első dolga, hogy megnézi.

Kollányi nem hitte el a meséjét. Gondolt egyet, és felment Tárnokihoz. A parancsnok a szalonjában ült, és a számítógépével sakkozott. Valami feladvány megfejtésén törte a fejét. Fogós feladat lehetett, mert a szivarjáról is elfeledkezett, kialudva pihent a hatalmas, üveg hamutál szélén.

– Mi kéne, ha vána? – kérdezte anélkül, hogy felnézett volna. Amikor felemelte a fejét, egy rövid "khm" hagyta el a száját. – Ja, te vagy? Akkor levél kéne, igaz?

– Mit szólnál hozzá, barba, ha kimennék az ügynökségre, és megnézném a leveleket?

Tárnoki tiltakozni akart, de Kollányi tekintetét meglátva azonnal tudta, hogy ezzel nem megy semmire.

– Menj, ha annyira akarod. Gondolom, az ügynök szívesen kivisz... A fiatalember készséges volt, legalább nem molesztálja ezentúl ez a marcona képű magyar.

Kollányi nem figyelt arra, hogy mit magyarázott az ügynök, amíg a városba igyekeztek. A kocsiban sebesen haladt, a vezetője a hegytetőre mutatva a fellegvár történetét magyarázta, s éppen azt ajánlotta, hogy egy

fél napos kirándulást mindenképpen megérne, hogy megnézzék, de aztán elhallgatott. Látta, hogy utasa gondolatban valahol messze jár...

Igaza volt. A gépész esze Éván járt. Az igaz, hogy megmondta az asszonynak, hogy nehéz lesz a kapcsolattartás, mert nincs hova levelet kérniük, de ez most az a kivételes eset volt, amikor idejében megtudták a címet, ezért lehetetlen, hogy ne írt volna.

A kocsi a városka tengerparti sétánya mellett fékezett. Az ügynök beterele a gépészt a légkondicionált irodába, és megmutatta, hogy hol tartják a leveleket. Egy fél falat elfoglalt az apró fakkokkal teli polc. Egy kis címkén a hajók nevei álltak, s mögötte a levelek. A gépész végigböngészte a sorokat. A másodikban találta meg a hajója nevét: M/V Clyde. A rekesz valóban üres volt. Véletlenül a mellette levőre pillantott. Egy gyanús, világoszöld légipostai borítékot látott. Mintha magyar lenne. Megdobbant a szíve. Kikapta a levelet, a rádiósuknak szólt. Idegesen kimarkolta a többit is. Naná, hogy mindegyiket a Clyde motorosnak címezték! Remegő kézzel pergette a színes borítékokat, de nem találta az övét. Felháborodva ment az ügynökhöz.

Szinte kiabált, és haragosan felelősségre vonta, hogy hogyan lehetnek olyan trehányak, hogy nem a megfelelő helyen tarják a hajó postáját.

– Azonnal keressék meg a leveletem! Tudom, hogy kaptam, és amilyen kupleráj van itt, biztosan elrakták valahova!

A fiatalember nem mert feleselni, mert érezte, hogy hibáztak, és a magyarnak valahol igaza van. Megígérte, hogy utánanéz. Kollányi nem hagyta magát, és az egész délelőttöt azzal töltötte, hogy a levelét kereste. Majdnem sírva indult vissza a hajóra. Hiába volt minden, nem találtak neki címzett borítékot.

Mint az alvajáró bandukolt a tűző napon. Elment három bár mellett is, de egyikbe se ült be, hogy a szomját oltsa, pedig már teljesen kiszáradt a szája. Amikor a posta mellett haladt el, a fejéhez kapott. Ó, én hülye, gondolta, és bement. Még ha kapott volna is postát, a telefonálást akkor se hagyhatja ki! Hát még most, ebben a helyzetben! Milyen egyszerű az egész, a fene egye meg, hogy nem jutott az eszébe előbb! Felhívja Évát, és minden egyszerre világos lesz és szép is. Alig várta, hogy az asszony hangját meghallja.

A készülék kicsengett. Közben elővette a cigarettát, és rágyújtott. Már a harmadik csengetést hallotta. Az órájára pillantott, és amíg kiszámolta, hogy otthon mennyi lehet az idő, bekapcsolt az üzenetrögzítő. Ideges lett, mert még nem jött rá, hogy hány óra van otthon, így nem tudta azt se kiszámolni, hogy mikor hívhatja újra Évát. Végül annyit mondott, hogy később újra telefonál.

GYORSAN elröppent a három hét. Éva nem is vette észre az idő múlását. Sose gondolta volna, hogy egy ilyen férfi toppan valaha az életébe. Most madarat lehetett volna fogatni vele. A nappaliban rendetlenség volt. A szoba közepén nyitott bőrönd hevert, és Éva a ruháit válogatta. A kétszárnyú szekrény tárva nyitva állt, csak az ő ruháit tartotta benne. Kollányi öltönyeit egy kartondobozba tette, minek foglalja a helyet, amíg nincs itthon. Nem kellett sok holmit vinnie, Kovács rendelkezett így. De a legkedvesebbeket mégis be akarta csomagolni. Kellemes gond volt kiválasztani a megfelelőket... A beteglátogatást megisméltették másnap is, de a következőn Évának be kellett mennie dolgozni. Kovács doktor nagyon rossz néven vette, hogy a nő nem szólt előre, és hiába csöngetett este kilenckor a kapuban, a hosszúra nyúlt műszak után. Aznap három nehéz műtété is volt a kórházban, és utána még a klinikájára is be kellett mennie. Semmi másra nem vágyott jobban, mint Vica ölelő karjára. És akkor az asszonyt nem találta otthon. Másnap kora reggel kiugrasztotta a hívással az ágyból, és alaposan megmosta a nő fejét. Ráparancsolt, hogy maradjon otthon.

– Megtiltod talán, hogy dolgozzam? – kérdezte Éva.

– Igen! – csengett határozottan Kovács hangja. – Délután kettőkor nálad leszek, és megbeszéljük a dolgot.

Éva nem feküdt vissza, pedig szúrta szemét az álmoság. Azt próbálta kitalálni, hogy mivel lepi meg a férfit.

Türelmetlenül várta, minduntalan az órájára pillantott. Még nem tudta, hogy mennyire pontos. Kettőre ígérte, hogy eljön, így háromnegyedkor már kiszaladt az erkélyre, hogy lesse a férfit. Amikor csengett a kaputelefon, villámgyorsan ott termett.

– Az ajtó nyitva lesz, de zárd be ám magad után... – mondta sejtelmesen, és bement a nappaliba. Minden úgy volt elrendezve, ahogyan eltervezte. Kovács óvatosan meglökte az ajtót. Valóban nyitva volt. Belépett, de nem látta Évát.

– Vica, merre vagy? – kérdezte kissé bizonytalanul.

– Itt! – hallotta a nappaliból. – El ne felejtsd becsukni...

A doktor gondosan bezárta az ajtót, s átment az előszobán. Éva a nappaliban volt. A földre egy vékony takarót terített, rajta hevert meztelenül. Oldalt feküdt. Egyik lába kinyújtva, a másikat kissé felhúzta. Tökéletes testének hullámvonala kirajzolódott a sötétzöld pléden. Fejét lefektette, haja szétterült, s az égővörös hajkorona szinte lángolt.

– Most már olyan a színe, mint eredetileg volt... – mondta az asszony mosolyogva, és kitérte a karját. A doktor ledobta a csokrot a földre, és elkezdte az ingét gombolni. Aztán a nyakkendőjéhez kapott, meglazította, majd kilépett a cipőjéből. Éva lehunytt szempillája alól leste a kapkodó mozdulatokat. A férfi bajsza idegesen rángatózott, ettől lenevette magát.

– Gyere, Gézu! – mondta halkán, és lehunyta a szemét.

Fél óra múlva Kovács ernyedten feküdt a földön. A takaró egy csomóban, az asztal alatt, összegyűrve feküdt. Éva felpattant, megfogta a férfi kezét, és a szófára húzta. Az ölébe bújtt, és érzékeny simogatta a mellkasát.

– Az én kartonomat felvetted, de mi lesz a tiéddel? – kérdezte. A férfi felvonta a szemöldökét, és kérdően nézett a nőre. – Majd kérdezem, és az adatokat ide raktározom – kopogtatta meg a homlokát Éva. Kovács önkéntelenül is bólintott.

– Neve? – kérdezte nevetve a nő.

– Doktor Kovács Géza, kérem tisztelettel – válaszolt a férfi, és megsimogatta az asszony mellét.

– Ne próbáld elvonni a figyelmem! Ez most alantas eszköz alkalmazásának minősül. Címe? – folytatta a kikérdezést.

– Tudod...

– Hogyan... – kérdezte Éva, mint aki nem jól hall.

– A klinikán lakom. A legfelső emeleten van a lakásom.

– Ja, az más – gondolta Éva. Ez megmagyarázza, hogy miért volt sötét a három ablak... – És miért nem akartál felvinni oda?

– Hát hagyta? Azt mondtad, hogy etikátlan vagyok, így a lakásommal már elő se mertem hozakodni.

– Fogadjunk, hogy arra gondoltál, hogy ide könnyebben feljutsz...

– Nyertél. És én is... mert most már itt vagyok.

– Ez igaz, de nem akkor, amikor te akartad, hanem amikor én. Családi állapota? – kérdezte Éva, és érezte, hogy egy picike gombóc van a torkában.

– Este nálad voltam, most délután itt vagyok, akarod, hogy holnap reggel eljöjjenek? Amikor akarod, itt vagyok...

– Ez nagyon is rendben van, de mégse válasz a kérdésemre.

– Egy nős ember megtehetné?

– Nem nagyon tudom elképzelni.

– Akkor mi a felelet? – kérdezte a férfi, s elgondolkozva nézett az asszonyra. Hirtelen felemelkedett. Átmászott Éván, közben alaposan megfogdosta, hogy szinte fájt a nőnek. A könyvespolcra elvett egy papírt, tollat keresett, s ráírt valamit. Ott hagyta, és visszaült az asszony mellé. Megfogta a kezét.

– Vica, mondj egy dátumot, ha lehet ne túlságosan távolit.

– Miért? – kérdezte kíváncsian az asszony.

– Csak, ne kérdezősködj, mondd!

– Jó, huszadika, megfelel?

– Ha neked igen, nekem is... Most menj oda, és olvasd el, hogy mit írtam a papírra! Ha ezt egy nős ember meg tudja tenni, akkor megeszem a kalapom. Éva felkelt, és lassan odament a polchoz. Tétova mozdulattal nyúlt a lapért. Ránézett a férfira. Az kerekre nyitott szemmel mosolygott rá.

– Na, olvasd már el! – noszogatta. A nő szétnyitotta a lapot, és belepillantott. Egy pillanatra megkövülten bámult rá. Egyszerűen nem hitt a szemének.

– Nos, Vica, ha nős vagyok, akkor lehetséges ez? – kérdezte Kovács.

– Nem, nem hiszem... – dadogta Éva. – Ez valóban komoly? – kérdezte, mert nem mert hinni a szemének. Hallani akarta, amit leírva látott. Mert a lapon az állt, hogy amelyik napot megjelöli, aznap indulnak két hétre nyaralni Nizzába, feltéve, ha Éva hajlandó elfogadni a férfi meghívását. Elindult a férfihoz. Közben jachtokat látott a verőfényes tengerparton, hófehér ruhás pincérek sürgölődtek körülötte, látta magát estélyi ruhában, a Kaszinóban, ékszerek csillogtak lelki szemei előtt, elegáns éttermekben látta magát. Csillogó szemmel állt meg a szófa előtt. Lassan leült a szélére, és megcsókolta a férfit.

Kovács betartotta a szavát. Éva tudta, hogy az időpontot ő választotta, s az onnan számított két hét csak az övé. Kovács semmiképpen nem lehet nős. Hogyan tehetné meg egy asszony mellett, hogy ennyi időre elszabaduljon, ráadásul, akkor, amikor Éva akarja?

Napokon keresztül tervezgették az utat. Éva választott a három szóba jöhető szálloda közül. Sokáig tépelődött, hogy kocsival menjenek-e vagy repülővel, végül a gép mellett döntött – annak ellenére, hogy nagyon félt a légi utazástól – mert még sose repült.

Az új ruhájába bújt, amit az előző napon kapott. Türelmetlenül várákozott. Amikor meghallotta Kovács doktor hangját az utcáról, szinte repült az erkélyhez.

– Vica! Mi lesz már? Indulnunk kell... – harsogott a férfi a Mercedes mellett.

– Máris rohanok! – kiáltotta Éva. Felkapta a kis bőröndjét, és sietve zárta be a lakást. A lépcsőházból még hallotta, hogy cseng a telefon. Egy pillanatra megtorpant. Vajon ki keresheti? Kati barátnője nyaralni ment, semmi fontos mondanivalója nem lehet, Csontos a bárból említette, hogy felhívja, de nem mondta biztosra. Az anyja nem szokta hívni. Legyintett.

Mondd rá az üzenetrögzítőre, akárki vagy, gondolta, és leszaladt a lépcsőn.

KOLLÁNYI napjai a szolgálatban és a postán teltek. Amíg a hajó a kikötőben volt, minden nap, szinte rimánkodva kérte az ügynököt, hogy alaposan nézzék át a napi postát, mert ott kell lennie a Magyarországról érkezett légipostai borítéknak is.

Felhívta Pataki Ferit is, hogy próbálja meg elérni a feleségét.

– Ferikém, nagyon aggódom. Nem tudom, hogy mi történhetett Évával. Próbálj utána nézni... Holnap ugyanebben az időben hívlak.

A következő nap megint csak az üzenetrögzítővel beszélt. Utána felhívta a barátját.

– Géza, nem tudtam Évát elérni. A legkülönbözőbb időpontokban hívtam, de sose veszi fel. Tanácstalan vagyok.

Kollányi elsápadt, majdnem sírva mondta.

– Feri, a legrosszabtól tartok. Félek, hogy baleset érte... Próbáljátok felhívni a kórházakat!

– Meg a rendőrséget is – mondta Pataki, és Kollányi belesápadt a gondolatba is, hogy Éva...

A következő huszonnégy órában a lehető legvadabb képzelgésai támadtak. Kórházban látta a feleségét, nyakig begipszelve. Remegve gondolt rá, hogy az autóbusz karambolozott, és az asszonyt a tűzoltók vágták ki az összeroncsolt járműből. Jaj, Istenem, nehogy tolókcocsiba kelljen szegénynek leélni az életét, aggódott. Az is az eszébe jutott, hogy a rendőrségi jelentésben bukkannak a nyomára, az áldozatok között, és még a temetésre se ér haza.

Nem tudott a munkájára koncentrálni. Ideges volt, aki szólt hozzá, azzal goromba volt. Rézbandi be-hívta magához.

– Gézám, nem jó ez így. Állandóan eszed magad. Próbálj meg nem gondolni a legrosszabra.

– Könnyű azt mondani! Te meg tudnád tenni? Tudnál a helyemben közömbös lenni? Egyszerűen meg kell bolondulni! – kesergett.

– Megértelek, de a srácokat hagy békén! Ne cseszegesd állandóan a beosztottaidat!

Ma is panaszra jött a Bendegúz, hogy belekötöttél az olajszeperátor miatt.

– Az úgy volt, hogy...

– Nem kell a púder! Akik ott voltak, azt mondták, hogy csak köztöködtél velem.

Kollányi öklével a nyitott tenyerébe csapott. A jó franc essen bele, gondolta. Soha nem esett meg vele, hogy a munkatársai panaszkodtak volna rá, és most, tessék, még ez is. Ránézett Rézbandira, de semmit sem szólt. A főnöke szó nélkül megfordult, és eltűnt a hálófülkéjében. Hátratett karral jött ki. Hirtelen előkapta a kezét, és egy tükröt tartott Kollányi arca elé.

– Nézd meg magad... Milyen búval bélelt arcot vágsz! – mondta és elnevette magát.

Kollányi szembenézett magával. Borostás volt az arca, szeme karikás, haja az égnek állt. Megfogta a tükröt, és lenyomta a főnöke karját.

– Ne marhulj már... – mondta, és megpróbált mosolyogni, de csak egy grimaszra futotta az erejéből.

Másnap taxit fogott, pedig nem akart feleslegesen költeni. Így is sok pénzét elvitte a hiábavaló telefonálgatás. Most Zita volt otthon.

– Szia, Géza... – mondta, és Kollányi úgy érezte a hangjából, hogy valamit tud az asszony. – Tegnap egész nap itthon rostokoltam. A telefonszámlát bevasalom ám rajtad! El nem tudod képzelni, hogy hány helyre telefonáltam. Hála Istennek, Éva nincs egyik kórházban sem, és a rendőrség se tud róla, hogy aznap baleset lett volna a reptér közelében, vagy akár azon az útvonalon, amerre haza kellett mennie. Viszont felhívtam a bárt, ahol dolgozik, és ott azt mondták, hogy orvosi javaslatra két hét szabadságot vett ki... Elutazott pihenni, mert nem érzi jól magát. Ideges, szédülései vannak, hányinger jön néha rá... Gyenge... Azt is pedzegette a főnöknek, hogy ha nem lesz jobban, akkor lehet, hogy nem megy vissza dolgozni. Állítólag veled is megbeszélte – mondta egy szuszra az asszony. – Hát ez van, Géza. Ha nem is a legjobb híreket mondtam, de nem olyan rossz, amitől tartottál.

– Köszönöm, Zita – tette le a kagylót Kollányi. Hát ez is valami, gondolta. Vajon mi baja lehet az asszonynak? Mindegy, a fő az, hogy megvan, és remélhetőleg jól is érzi magát. Jobb kedvre derült, nem is sietett már vissza annyira a hajóra. Sétált egyet a tengerparton, majd meglátta Foltos Zolit, aki egy vendéglő teraszán ücsörgött. A fiatalember is észrevette, intett neki, aztán hirtelen visszarántotta a kezét, és másfelé fordult. Kollányi úgy érezte, hogy Zoltán már megbánta, hogy odahívta, de azért odament. A negyedik gépész is ott volt, amikor úgy lebarmolta Bendegúzt, az olajozót. Letelepedett a nádfonatú székre.

– Iszol valamit? – kérdezte Foltos. Kollányi egy kólát kért. – Na, tudtál beszélni az asszonnyal?

– Nem, nincs otthon. Elutazott pihenni. Szerencsére egy kicsit rosszul van. Már nem az a jó, hogy rosszul van, hanem az, hogy nincs nagyobb baja... – dadogott Kollányi. A pincér letette a kólát. Azonnal kérte a pénzt.

A férfi kiszámolta, s egy hajtásra kiitta az italt. – Ez jól esett... – mondta, és úgy nézett Foltosra, mint aki marslakót lát. – Várj csak Zoli! – emelte meg a hangját. A fiatalember sóhajtott egyet, mert azt hitte, hogy megint egy hosszabb lelkizésnek néz elébe.

A kollégájának azonban egészen más volt a gondolata. Izgatottan megragadta a fiatal gépész kezét, és az asztalhoz kezdte veregetni, közben félhangosan motyogott.

– Mit is mondott Zita? Hogy enyhe rosszulletei vannak, meg hányingere, és nem találja a helyét. És azt is említette, ha nem múlik el, akkor otthagyja a munkahelyét, és most jön a lényeg: mert megbeszélte a férjével is! – hangosan folytatta. – Hát megvan, Zolikám! Hát megvan! – a férfi egyszeriben jókedvre derült. Foltos fellélegzett. Így mégis csak más... – Ó, én bolond! – folytatta a második gépész – Hiszen azt mondtam az én Évámnak, hogyha terhes lesz, akkor semmiképpen se hagyom, hogy dolgozzon. Ott kell hagynia a munkahelyét, és otthon pihenget majd, vigyáz magára, és főleg a picire! Semmi esetre se kockáztatom meg még egyszer, hogy... – mondta, és elborult a tekintete.

– Mit... – kérdezte Foltos, mert nem ismerte Kollányi első házasságának történetét.

– Á... nem fontos – motyogta Géza kissé szórakozottan. Aztán fellelkesülve folytatta: – Hát ezért utazott el, egy kis levegőváltásra! Ó, én hatökör! Hogy aggódtam, amikor pedig örülnöm kellett volna, hogy jön a gyerek! – odaintette a pincért, és rögtön négy sört rendelt. A felszolgáló megkérdezte, hogy lefoglaljon-e két széket a barátainak, mert hamarosan több vendégre lehet számítani, de Kollányi meg se hallotta. Tovább lelkendezett. Foltos vigyorogva hallgatta. Mennyivel jobb volt így, mint olyan búval bélelten...

A pincér meghozta a söröket. Kollányi hatalmas kortyokkal lehúzta az egyiket. Elgondolkodva nézegette az üres üveget.

– A franc megette az egészset... – mondta, és Foltos értetlenül nézte a hirtelen hangulatváltozást.

– Most aggódhatok mindkettejükért! És legközelebb csak Argentínából hívhatom. Három hétig rághatom a körmömet, mire beszélhetek vele...

Foltos megemelte az üveget.

– Akkor igyunk a picire... – mondta. Aztán vigasztalóan hozzátette: – Meglátod, hamarabb ott leszünk San Lorenzóban, mint gondolod...

FOLTOS tévedett. De ezt nem lehet a szemére vetni. Visszatértek a hajóra, és a negyedik gépész azonnal lement a gépházba, hogy ne kelljen hallgatnia Kollányi áradozásait. Egy hajón kissé más az élet, mint a szárazföldön. Nem válogathatja meg a társait senki, azokkal van összezárva, akiket a sors, vagy a tengerészközvetítő ügynökség a számára rendelt. Ha egy különcöt vet közéjük a sors, akkor sokak életét megkeserítheti. Kollányi tudta ezt, de eszébe se jutott volna, hogy magát is közéjük sorolja. Pedig a hajó személyzete kezdte kerülni. A jóból is megárt a sok, hát még Évából, a csodafeleségből...

Pedig ha tudták volna, hogy Kollányi most jó hírrel tért vissza, és bárkit vendégül lát egy sörré, vagy whiskyre. A gyerek születését meg kell ünnepelni... Sőt, nem lehet elégszer... De nem volt alkalm, hogy meghívjon bárkit is a kabinjába. Foltos után eredt, a gépház hátsó ajtaját becsapta, nagyot durrant. Sietett, mert eszébe jutott, ha nem hívja, akkor nem jön a sörré a gépész. Egy hajó gépházának megvannak a maga szabályai. Mindenki cipőt cserél, mielőtt lemegy az olajszagú, a motorok dübörgésétől vibráló levegőjű motortérbe. Kollányi most sietett. Gondolatban otthon járt, valahol Éva körül, vagy talán már a szülési előkészületeket tervezgette, s nem látott, nem hallott. Mint az alvajáró közlekedett. Nem vette észre az olajjal teli kannát se, ami a gépkezelőre várt, hogy feltöltse vele a hidraulikát.

Belerúgott, s az csörömpölve felborult. Erre se eszmélt, csak egy kissé nagyobbat lépett a szokásosnál. Az olaj azonnal szétterült, s Kollányi belelépett.

Csak akkor eszmélt, amikor azt vette észre, hogy lába az égnek mered, a farkcsigolyája borzasztóan fáj, és pattogva csúszik le a lépcsőn. Karja beleakadt az egyik korlát oszlopba, majdnem kifecamította a vállát, s mire landolt, a lépcső aljába érve bokája nagyon furcsán állt. Meglepve nézte.

– Foltoos! Segíts... – üvöltötte torkaszakadtából, amikor rájött, hogy mi történt. A felismerés, hogy baj van a lábával, meghozta a fájdalmat is. Élesen belenyilallt, majd a forróság átjárta a testét, alulról kúszott egyre feljebb, elérte az agyát, s már csak ezt érezte. Nem volt más, csak a borzalmas fájdalom. Szemmel láthatóan dagadt a bokája. A segítség nem jött. Hogyan is hallhatta volna a negyedik gépész főnöke üvöltését? Az alapzaj is olyan hangos, hogy mindenki fülvédőt visel...

Kollányi megpróbált felállni. Azonnal kiverte a víz. Felmérte, hogy nem kaphat segítséget, akár óráig is itt fekdühet, amíg ráakadnak. A szolgálat az első ajtót használja, ha a gépházba jön, az idejét a kezelőpult környékén és a főgép vagy a szeparátor mellett töltik, miért jönnének ide?

Összeszorította a fogát, erőlködött. Sikerült feltápáskodni. De a fájdalom, nemhogy csökkent volna, erősödött. Hóna alá vette a korlátot, belecsimpaszkodott, s fél lábbal s mindkét kezével erőlködve valahogyan felhúzta magát a bejárati ajtóig. Ott azonban csuromvizesen összeroskadt. nem érdekelte a farmer, hogy olajos lesz, s újat kell venni, s mekkora kiadás, amikor gyereket várnak, amikor sokkal jobban meg kell fogni minden fillért...

Szerencséje volt. Foltos észrevette. Persze azonnal odament, hiszen látta, hogy kollégája bajban van. Kollányi hamarosan a második tiszt keze közé került, akinek a feladatai közé tartozott a betegek ellátása. Hamarosan megjelent az első tiszt és a parancsnok is. Tárnoki megnézte a bokáját, s azonnal utasította az első tisztet:

– Csomagoldasd össze a holmiját! Majd Géza irányítja... Én azonnal kérek váltót, remélem, elő tudnak kaparni egy második gépészt.

Kollányi nem tiltakozott. Tudta, hogy Tárnokinak igaza van, és azt is látta, hogy hamarosan nem állhat lábra. Csúnya törése lehet...

ÉVA ideges volt. Nem értette, miért nem jelentkezik Kovács. Hiszen amikor hazaértek a nyaralásból, azt mondta, három napra el kell utaznia, valamilyen kongresszusra. Az is lehet, hogy valamilyen más dolga akadt. Nem érdekelte különösképpen, csak az, hogy mikor látja újra a férfit.

Gézu különleges, mondhatni furcsa rendszabályokat vezetett be. Megszabta, hogy mikor hívhatja, ha máskor tárcsázta, előfordult, hogy legorombította. Dolgozik, válaszolta kurtán-furcsán, s amikor legközelebb találkoztak, akkor is megkapta a beosztását.

Úgy döntött, hogy akkor is felhívja, ha megtiltotta az orvos.

Tárcsázott.

– Tessék, Kovács doktor rendelője, az asszisztense beszél...

– Na, kedves, legyen szíves megmondani Gézunak, hogy nem tartotta be, amit ígért. Már két napja nem jelentkezett, azonnal hívjon fel!

– A Gézuu? – kérdezte az asszisztens olyan meglepetten, hogy Éva majdnem elnevette magát.

– Hát persze, ki más? Ez az ő rendelője, nem? A klinika az övé, nem? Én pedig a Gézué vagyok, hát kedves, legyen szíves, és ne akadékoskodjon! Mondja meg a doktor úrnak, hogy várom a hívását!

– Természetesen, megmondom – mondta a nő tisztelettudóan. – De annyit csak elárulhatna, hogy ki kereste, mit mondjak a professzor úrnak? – kérdezte, és a "professzor urat" megnyomta.

– Az ő kis Évája vagyok, kedves – búgta a kagylóba Éva. Mennyire más professzor kedvesének lenni, mint egy egyszerű hajógépész feleségének. Ez a buta asszisztensnő is milyen tisztelettudóra váltott, amint kiderült, hogy milyen is a kapcsolata Gézával. Elégedetten tette le a kagylót.

Kiment a konyhába, hozott magának egy pohár vörösbort, és lekucorodott a fotelbe. Felhúzta a lábát, és Gézára gondolt. Természetesen nem a férje, hanem Kovács doktor körül jártak a gondolatai. El kell válnia Kollányitól, és hozzámenni az orvoshoz. Professzorné, ez nem hangzik rosszul, még akkor is, ha Gézu nem szerezte meg a fokozatot, vagy micsodát... Éva nem tudta, hogy a professzorság valójában mi is? Cím, vagy beosztás? De ez nem is fontos.

Kortyolt a pohárból.

Csodálatos volt a francia tengerparton. Soha nem lesz ekkora élményben része, ha Kollányi felesége marad... Bár Gézu biztosan elviszi máskor is, de azért dr. Kovácsnéként sokkal biztosabb a dolog.

Elbóbiskolt.

Álmában újra Nizzában járt, hajót béreltek, és megvacsoráztak egy tengerparti hangulatos étteremben, s a szállodában nagyon szerették egymást.

Csörömpölésre riadt fel.

A borospohár ezer darabra törött, biztosan az keltette fel. Nyújtózott egyet, de az újabb csörgés után rájött, hogy a telefon szól. Felvette a kagylót.

– Halló... ám a telefon vonalat adott. Nem az ébresztette fel.

A bejárati ajtó csörgője újra felberregett, élesen, türelmetlenül.

Éva kelletlenül ment az ajtóhoz, ki a franc zavarja ilyenkor? Olyan szépet álmódott... Már majdnem ágyba bújtak Gézuval... Durcás arccal nyitotta ki. Az ajtó előtt a doktor állt. Éva elmosolyodott.

– Kedves vagy, hogy ilyen gyorsan ide jöttél.

A férfi szó nélkül belépett. Éva csókra nyújtotta száját. Kovács doktor óvatosan betette a bejárati ajtót, majd fordulásból, visszakézből szájon vágta a nőt. Az ajka felrepedt, és vékony csíkban csordogálni kezdett a vér. Éva nem értette, nem tudott felocsúdni, nem fogta fel, hogy mi történt.

Kovács nem hagyott időt a gondolkodásra. Másodszor is ütött. Majd harmadszor is, Éva ekkor már térdre esett.

A nő lassan-lassan kezdte felfogni, hogy mi történik. A dühtől eltorzult arccal, szinte artikulátlan hangon üvöltötte:

– Megőrültél, mit csinálsz? Mit csinálsz?

A férfi nem válaszolt, megragadta a nő csodálatos égővörös haját, és vonszolni kezdte a szobába. A helyiség közepén elengedte, és belerúgott.

Éva ekkor foghatta fel, hogy mi történik. Felugrott, és nekiesett Kovács doktornak. Tíz körömmel kapott az arcába. A férfi nem várta a hirtelen támadást, ezért nem is tudott védekezni. Az éles körmök felhasították a szeme alatt.

Visszavágott, ököllel ütött. Éva rúgott. Térdével a férfi ágyékába.

Az összegörnyedt, telibe találták, lerogyott a fotelbe, és ott hajlongott a fájdalomtól.

Éva csak most kezdett sírni. Érezte, valamit nagyon elronthatott, csak azt nem értette, hogy mit...

– Te, hülye kurva... Honnan vetted a bátorságot, hogy felhívod a feleségem?

– Mii? Neked feleséged van? És kicsoda, ha szabad érdeklődnöm?

– Hát ki más lehetne, mint az asszisztensnőm? Mit gondolsz, te kis hülye?

– Megmondanád, honnan a jó fenéből tudtam volna? Mondtad egy szóval is?

– Nem tartozik rád...

– Hát kire, te ütődött szélhámos? Kire, ha nem rám?

– Megmondtam, hogy nem hívhatsz... Nem? Megmondtam! – Kovács most már artikulátlanul üvöltött.

Éva csak nézte, és tudta, hogy vége mindennek, amit olyan szépen eltervezett. Most már nem a pofonok fájtak. Már nem üvöltött, hanem csendesen zokogni kezdett. Sajnálta Nizzát, sajnálta az elszalasztott szép életet. Egy pillanatra átvillant az agyán, hogy kell találni valami megoldást, vissza kell csinálni mindent, nem engedheti ki a keze közül a szerencséjét... Felemelte fejét, ránézett Kovácsra, és tudta, hogy minden hiába.

– Mondd, Éva, hogy lehettél ekkora marha?

– Mondd, Gézu, hogy lehettél ekkora marha...– ismételte meg Éva, alig hallhatóan –, miért nem mondtad meg, miért nem szóltál? Hát tudtam én, hogy a feleséged az asszisztensed? És hogyan tudtál Nizzára időt szakítani... hogyan? Hiszen te nem is válaszoltál a kérdésemre, hogy nős vagy-e, csak azt kérdezted, megteheti-e nős ember, hogy akkor megy el üdülni, amikor akar?

– Nem hallottál még olyat, hogy valakinek a felesége elutazik két hónapra a rokonaihoz Amerikába? – kérdezte a férfi. Felállt, megpróbálta magát rendbe hozni.

– Elmész, Gézu?

– Mit gondolsz?

– És mikor látlak?

– Hülye...

– Terhes vagyok. Tőled...

– Száradjon beléd... Hagyj békén! Soha többet nem akarlak látni!

Kovács úgy, ahogy rendbe hozta magát, a sebeit bekente egy kis kölnivel, ragtapaszt tett rá, és szó nélkül elment.

El se köszöntek egymástól.

Rövid volt, de szép, gondolta Éva, és a tükörben megnézte az arcát. A szeme alatt már kezdett kékülni. Előkereste, felpróbálta a napszemüvegét. Eltakarja, állapította meg. Az erkélyhez ment. Kihajolt. Kovács már a kocsi ajtaját nyitotta. Fel se nézett, úgy ült be, és elhajtott.

Végleg elment.

Évába belenyilallt a felismerés, soha többet nem látja. Eleredtek a könnyei. Hangtalanul zokogott, de amikor már hangosan sírt, akkor bement, bezárta az erkélyajtót, és lerogyott a heverőre. Egyre inkább átadta magát a sírásnak.

Most mi lesz?

Mit tegyen?

Nem hazudott, amikor azt mondta, hogy terhes. Biztosan tudta azt is, hogy nem a férjétől.

Gondolkodott.

Napokon keresztül gondolkodott.

Amikor végleges elhatározásra jutott, elkezdte böngészni az újságok hirdetéseit.

KOLLÁNYI ideges volt. Nem volt biztos magában. Lehet, hogy mégsem döntött jól, amikor nem értesített Évát a hazajöveteléről. Fel kellett volna hívnia. De akkor az a bolondos asszonyka biztosan kijött volna a reptérre, tolatott volna a pocakjával, lehet, hogy valaki beleszalad, és akkor megtörténik a tragédia, ez a gyerek is... Ki se merete mondani, még magában se. Inkább majd taxival hazamegy, mert a járógipszet, amit a kórházban kapott, már megszokta, és viszonylag biztosan tudott közlekedni vele. Mindig akad valaki, legvégső esetben a hordár, aki segít a csomagok cipelésében...

A taxist nem idegesítette a tengerész fecsegése. Szerette, ha az utasok maguktól szóba elegyednek vele, ilyenkor neki is megeredt a nyelve. Mire a lakás elé értek, már mindenről tudott, ami Kollányi szívét nyomta, és a borralalót zsebre téve, még megjegyezte:

– Hát majd a keresztelőre hívjon meg...

Kollányi buzgón ígérte, s csak akkor jött rá, hogy nem tehet eleget a kérésnek, amikor a taxi elhajtott. Se rendszám, se név, semmit se tudott a férfiről. Na, nem baj! Megvonta a vállát.

Becipelte a bőröndöt, szerencsére a lift jó volt.

A lakásajtó előtt egy kicsit tévovázott. Csengessen, vagy nyissa ki az ajtót.

Ha csenget, és Éva nyit ajtót, még valami szelességre vetemedik örömében, s mi lesz a picivel? Elővette a kulcsait, halványan remegett a keze, amint elfordította a zárban. Nem hallott mozgást az előszobában. Kinyitotta az ajtót, és bement. A bőröndöt letette, és körülnézett. Valami szokatlan volt, de nem tudta megfogalmazni magának. Annyira várta már a találkozást Évával, hogy szinte semmi se jutott el az agyáig.

– Éva, itthon vagy? – kérdezte jó hangosan. Nem kapott választ. A nappali ajtajához lépett, és vigyorgva tárta ki.

A mosoly az arcára fagyott.

A szoba teljesen üres volt.

Becsukta a szemét, mint aki nem hisz annak, amit lát. Újra kinyitotta.

A szoba majdnem teljesen üres volt. Csak a nagy szekrény állt a sarokban. Kollányi megzavarodott. Hirtelen nyilallni kezdett a bokája is, átbicegett a másik szobába. Az, ha lehet, még üresebb volt, mint a nappali. A hálószobában a heverője megvolt, és egy szék is maradt. Most már, amilyen gyorsan csak tudott, a konyhába bicegett. A beépített szekrények, a gáztűzhely megvolt, a mosogató is, de egy gépet se látott. Se mélyhűtőt, de még kenyérpírtót se...

Nem értett semmit.

Nem volt képes felfogni, hogy Éva kipakolta a lakást, és elment...

Bement a hálóba, és lerogyott az ágyra.

Napokig csak kóválygott.

Lassan-lassan elfogadta a megmásíthatatlant.

A szomszédoktól megtudta, hogy Évához nap, mint nap feljárt egy jóképű férfi... Nem hitte, mert nem akarta, de ez nem változtatott a tényeken. Egy hetébe került, mire elfogadta, nem nyugodott bele, de elfogadta, hogy Éva nincs. Addig semmit se csinált. Csak lézengett, és várta az asszonyt. Órákat rostokolt az erkélyen, a buszmegállót figyelte, és várta, mikor száll le az asszony, és indul haza...

Érheti az embert bármekkora tragédia, elérkezik egyszer az a pillanat, amikor megvilágosodik, és visszatér a régi életébe. Amikor helyre zökken minden. Ez történt Kollányival is. Beszerzett néhány bútort, persze csak a legszükségesebbeket. Amikor pénzért ment a bankba, rájött, hogy nem volt a legszerencsésebb ötlet, hogy Évának is megadta a jogot a számla fölött, mert egy fillér sem volt rajta. Betette a zsebben hazahozott pénzét. Egy keveset megtartott. Beosztóan kell majd élnie...

Hogy ne unatkozzon, nekiállt kirámolni a nagy szekrényből, amit Éva meghagyott. Az asszony minden olyan holmit belezsúfolt, amit nem vitt magával. Még szép, hogy nem hagyta szanaszéjjel a lakásban.

A turkálás közben megtalálta az írógépet, és a másfél oldalt, amit írt.

Leült, és elolvasta.

Elmosolyodott.

Hirtelen ötlettel papírt fűzött a gépbe, és leült. Írni kezdett. Vadul verte a billentyűket. Töltött magának, ivott, írt, ivott, írt... Csak úgy ömlött belőle a szó.

Reggel lett, mire befejezte. Felemelte a paksamétát, és beleolvasott:

"A MIKROBUSZ éles kanyart vett, Kollányi nekidőlt Évának. Egymásra mosolyogtak. A férfi vágyódva nézte feleségét. Aprólékosan végigjártatta rajta tekintetét. Az asszony vékony, de formás lábát az ülés alá dugta, egyik kezét az ölében pihentette. Időnként a jegygyűrűjéhez nyúlt. Szórakozottan forgatta. Könnyű tavaszi kabátja kigombolva, citromsárga, testhez tapadó, kötött ruhája kiemelte alakját, megfeszült dús

keblén. Karcsú derekára széles, nagycsatos, fekete övet tett. Arca hosszúkás volt, orra picit húsos. Olyan jó, harapni való, gondolta a férfi. Szája kissé nagy volt, de ezt jól ellensúlyozta a festéssel. Vörösesbarna árnyalatú rúzszt használt, felső ajkát jobban hangsúlyozta. Kissé kiugró pofacsontja és enyhén mandulavágású szeme ázsiai jelleget kölcsönzött arcának. Mindezzel ellentétes volt magas homloka. Koromfekete, hullámos haja egyik szemét eltakarta. A szemüveg aranyszínű kerete megcsillant, amikor az asszonyka ifjú férjére nézett.

– Elgondolkoztál, Gézu.

– Egy kicsit – vallotta be a férfi."

Kollányi az utolsó oldalra lapozott:

"Ha csenget, és Éva nyit ajtót, még valami szelességre vetemedik örömeiben, s mi lesz a picivel...? Elővette a kulcsait, halványan remegett a keze, amint elfordította a zárban. Nem hallott mozgást az előszobában. Kinyitotta az ajtót, és bement. A bőröndöt letette, és körülnézett. Valami szokatlan volt, de nem tudta megfogalmazni magának. Annyira várta már a találkozást Évával, hogy szinte semmi se jutott el az agyáig.

– Éva, itthon vagy? – kérdezte jó hangosan. Nem kapott választ. A nappali ajtajához lépett, és vigyorogva tárta ki. A mosoly az arcára fagyott. A nappali teljesen üres volt."

Igen, gondolta Kollányi, megírtam. Amit elhatároztam, megtettem. Itt a kettőnk regénye. Aztán gondolt még egyet, papírt fűzött a gépbe, és felírta:

Jin és Jang,

avagy

A boldogság regénye

A szerző eddig megjelent művei:

Jaminaországtól az Óperenciáig, 1997.

Bonzsúr Indonézia, 1998.

Gudrun, a katona, 2000.

Jaminaországtól az Óperenciáig, Vikk.net, e-könyv, 2001.

Bonzsúr Indonézia, Vikk.net, e-könyv, 2001.

Gudrun, a katona, Vikk.net, e-könyv, 2001.

Na, gyere ide, édes fiam..., Vikk.net, e-könyv, 2001.

A könyv hamarosan megjelenik a szegedi Bába és Társai Könyvkiadó Kft.-nél papír kiadásban is.

A Vikk.net lektorának véleménye:

Mit mondjak? Nagyszerű! Az úr vagy elképesztő méretű empátiával rendelkezik, vagy csalt. Ez utóbbi esetben ő legfeljebb stilizálta a művet, de az eredeti valóban egy "fél tizenhat éves" fiatalembertől származik. Az eredmény szempontjából ez mindegy is, a szöveg abszolút hiteles, rendkívül szórakoztató; ha nem a képernyőn olvastam volna, azt mondanám: nem lehet letenni... A mostani tizenévesek el fogják fogadni kortársuknak Oszkárt, az idősebbek pedig a világrend változatlanóságának bizonyosságaként győződhetnek meg róla, hogy fiaik (lányaik), unokáik épp olyanok, mint hajdan ők. Miközben kissé szorongva, esetlenül igyekeznek eligazodni a világban, szorongásukat, félszességüket "nagypofájúsággal", "menő szöveggel" palástolják. Főlényel, majdnem cinikus mindentudással nyilatkoznak családjukról, a másik nem tagjairól miközben nincs az a hatalmas érzelemmennyiség, amellyel ki lehetne elégíteni szeretetéttségüket. Külön ki kell emelnem az alkalmazott nyelvi leleményeket, amelyek jóval többek, mint az ifjúsági rétegnyelv reprodukciói., bizonyos, hogy a szerző egyéni ötletei. A téma láttán kissé tartottam tőle, hogy Janikovszky Éva vagy Adrian Mole utánérzést kaptunk, de nem. Utólag nyugodtan kijelenthetem, sem egyikre, sem másokra a könyv olvasása során nem kellett asszociálnom.

Gratulálok a szerzőnek

Katona Béla Sándor

A szerző honlapja: www.szekelyistvan.hu

Email címe: chofficc@mail.inext.hu